

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Kad pienāks latviešiem TIE LABIE LAIKI?

“Čikāgas pieciši” kādreiz dziedāja dziesmu ar vārdiem: “Kad pienāks latviešiem tie labie laiki, / Ko citas tautas tagad piedzīvo, / Kad aizlasisies projām kakla kungī, / Kad mūsu zemi tagad nodzīvo?” Un arī citas viņu dziedātās dziesmas ir bijušas un vēl joprojām ir tuvas latviešu sirdīm. Ap Jāņu laiku Latvijā viesojās viens no “Čikāgas piecišiem” – dziedātājs, komponists un dziesmu vārdu autors Armands Birkens. Tiekoties viņš atzina, ka šeit ne tuvu viss ir tā, kā bija cerēts. Tomēr tautā iemīļotais mūziķis nav bezcerīgs, viņš teica: “Darīsim katrs, ko varēsim, kā varēsim, kaut vismazākos veidos – un kopīgiem spēkiem arī paveiksim, mērķi – latvisku Latviju – sasniegsim.”

KAD VALDĪBA KAITĒ TAUTAI...

Saruna ar grupas “Čikāgas pieciši” dalībnieku un dziesmu autoru **Armandu Birkeni**

LATVIJĀ KĻUVIS MAZĀK LATVIEŠU!

Armands Birkens: Mani vecāki ir dzimuši Latvijā, un, protams, no paaudzes paaudzē manas saknes ir Latvijā. Tāpēc esmu šeit juties vienmēr labi – šī ir mana Tēvzeme. Kopš 1977. gada uz Latviju es braucu bieži. Bet pēdējos gados redzu, ka kļuvis mazāk cilvēku, nekā kādreiz bija... Latvija liekas tāda kā tukša. Daudz latviešu ir aizbraukuši darbā uz ār-

mēm. Un tas ir skumji. Esmu bijis visādās malās – mazās, lielās pilsētās, laukos, ciemos – un uzkrītoši ir tas, ka visur ir mazāk cilvēku nekā agrāk. Mazāk latviešu! Un, protams, sāp sirds par to, ka gaisotne Latvijā ir manāmi mainījusies, it sevišķi, salīdzinot ar tiem eiforiskajiem, pēc neatkarības atgūšanas gadiem.

DDD: Tu runā par deviņdesmitajiem gadiem?

A.B.: Jā, astoņdesmito beigās, deviņdesmito gadu sākums – cik tie bija pacilājoši gadi! Viss kaut kā

Jebkuras valdības pienākums ir gādāt, lai valsts, pirmkārt, būtu droša un cilvēkiem būtu nodrošināta laba dzīvošana. Bet Latvijā tā nav.

notika – dzīve likās gluži vienkārši fantastiska. Tik daudz priecīgu cilvēku atceros no tiem laikiem! Bet šobrīd šie priecīgie dzīvo un strādā kaut kur citur – ārpus Latvijas. Ļoti daudzi mani draugi, kas kādreiz dzīvoja Latvijā, tagad ir

ārpus Latvijas. Tas ir ļoti skumji, jo, atbraucot uz Rīgu, šo manu draugu te vairs nav... Zinu, ka viena daļa izbrauca nepieciešamības dēļ, ne tāpēc, ka gribētu atstāt Latviju.

Turpinājums 4. lpp.

Homoseksuālisms – CILVĒCES NEGODS UN POSTS*

Liene Apine

Dzīvās Ētikas Mācība, Pārpasaulīgais, 412. paragrafs:

“Urusvati zina, ka ļaunāka par karu un mēri, un zemestrīci, ļaunāka par visām nelaimēm ir apziņas deģenerēšanās. Tā piezogas nemanāmi un pastrādā tādas lietas, par kurām šausmināties nākotnes hronika. Cilvēki zaudē savas pašcienas pazīmes. Viņi ne vien kļūst ļaunāki, bet arī aizmirst to, ka viņiem jāveido nākamā paaudze. Rakstnieki parādīs vispretīgākos tēlus, un par tiesnešiem būs niecības. Atcerieties, kas teikts

“Višņu Purānās”, – to norādījumus var saskatīt tagadējās dienās. Varētu likties, ka aprakstītais drausmīgais laiks ir pārspīlēts, taču paskatieties uz notiekošo un piekritīsiet, ka senie paredzējumi ir pat pārāk maigi. Cilvēki, nonākuši istā apjukumā, nevēlējas pārlasīt senos atgādinājumus.

Bet īpaši briesmīgi ir tas, ka arī tagad lielākā daļa nevēlas saprast notiekošo. Viņi dejo un tirgojas, un pat uzskata, ka tieši tagad ir viņu sasniegumu ziedu laiks. Salīdziniet notiekošo ar dažiem pagrimuma laikmetiem – vai tad neatradīsiet kopīgas pazīmes? Cilvēki gluži tāpat sapņoja par

dažādām paverdzināšanas iespējām un uzskatīja, ka viņi ir likumīgi pasaules iekarotāji, un cik pēkšņi sabruka šie Bābeles torņi! Daudz simbolu ir atstāts cilvēcei, bet tie ir kļuvuši par trūdošiem pišļiem.

Domātājs paredzēja šīs nelaimes. Viņš teica: “Neskaitiet dienas, kad jums

būs jāatbild par visām blēdībām, labāk nomazgājieties jau šodien.”

Tieši pirms desmit gadiem Rīgā notika pirmais *praidis*. Kopš tā brīža pederastijas atbalstītāju jeb piepīdaroto smadzeņu īpašnieku kļuvis vairāk.

Turpinājums 3. lpp.

Latvijas sabiedriskā televīzija pat tā saucamo kultūras raidījumu pārvērtā izvirtības “godināšanā” – tā vien gribas ierosināt raidījumu “100 g kultūras” pārdēvēt par “100 kg mēslu”.

Šajā numurā lasiet!

ŽIDI NO IZRAĒLAS ALKST DZĪVOT KRIMĀ

→ 2. lpp.

**“Tiks piedots tev,
ja nevarēji,
bet mūžam ne,
ja negribēji.”**

Saruna ar Saeimas deputāti **Ingūnu Rībenu**

→ 5. lpp.

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

→ 7. lpp.

PAR KRIEVIJAS REPATRIĀCIJAS PROGRAMMU

Plašas saziņas līdzekļi Latvijā ļoti nelabprāt ziņo par Krievijas Federācijā spēkā esošo valsts programmu, ar kuru tiek sniegta palīdzība krievvalodīgajiem pārcelties uz dzīvi Krievijā. Taču tieši šobrīd, kad Latvijā piektā kolonna ir kļuvusi īpaši netikama, šo iespēju vajadzētu izmantot.

Astoņu gadu laikā, kopš darbojas Valsts sadarbības programma brīvprātīgai Krievijas tautiešu pārcelšanai uz Krieviju, to izmantojuši gandrīz 400 tūkstoši cilvēku – tā ir paziņojis Federālā migrācijas dienesta pārcelšanas daļas vadītājs Vitālijs Jakovļevs. Diemžēl nav datu, cik repatriantu ir no Latvijas.

Pagājušā gada laikā programmas ietvaros Krievija ir uzņēmusi 106 tūkstošus cilvēku. Šis skaits ir gandrīz trīs reizes lielāks nekā 2013. gadā.

Krievijas ārlietu ministrs Sergejs Lavrovs skaidro, ka nesenie Krievijas Prezidenta un valdības lēmumi ir palīdzējuši aktivizēt viņu tautiešu piesaisti pārcelšanas programmai, jo kopš 2014. gada valsts programma darbojas jaunā, labākā redakcijā, un tai nav termiņa ierobežojuma. Informatīvos nolūkos ir izveidota interneta portāls – <http://www.ruvek.ru> – “Русский век”.

Šobrīd valsts programmā ir iesaistīti Krievijas Federācijas 57 reģioni, uz kuriem tiek aicināti Krievijas tautieši arī no Latvijas, sniedzot finansiālu palīdzību pārcelšanai, darba un dzīvesvietas garantijas.

Šis ir labs veids, kā Latvijai uzsākt dekolonizācijas procesu.

Sagatavoja Līga Muzikante

ŽĪDI NO IZRAĒLAS ALKST DZĪVOT KRIMĀ

Latvijā ļoti aktīvi darbojas vairāki krievvalodīgi, nekaunīgi žīdi, kuri Krieviju mīl vairāk nekā Latviju. Precīzāk, viņi pauž klaju nicinājumu un naidu pret latviešiem un latviešu tiesībām dzīvot savā valstī latviskā vidē. Šiem žīdu aktivistiem, kas aizstāv okupantu un kolonistu iegribas, varam ieteikt pamācīties no Izraēlas krievvalodīgajiem žīdiem, kuri alkst atgriezties Krievijā. Acīmredzot Izraēlā ar viņiem neauklējās.

Un, proti, informācijas aģentūra "Krim Media" ziņo, ka Reģionālās sabiedriskās organizācijas "Pilsonu konstitucionālo tiesību aizstāvības Krimas forums" priekšsēdētājs Leonīds Gračs ir vērsies pie Krievijas prezidenta Vladimira Putina ar lūgumu piešķirt 40 tūkstošiem izraēliešu Krievijas pilsonību, lai viņi varētu pārcelties uz pastāvīgu dzīvi Krimā. Runa ir par Izraēlas pilsoņiem, kas savulaik repatriējušies uz Izraēlu no bijušās PSRS republikām, taču ilgostas pēc Krimas. Protams, Krimas okupācija ir brutāls starptautisko tiesību pārkāpums, taču šo krievu-žīdu ilgas pēc Krievijas raksturo viņu centienus.

Leonīds Gračs atzīmē, ka pamudinājums vērsties pie Krievijas prezidenta ir nācis no Izraēlas Progresīvās liberāli-demokrātiskās partijas līdera Aleksandra Reģko. Gračs raksta Putinam: "Jau vairāk nekā 20 gadus šie cilvēki ir palīdzējuši Izraēlas ekonomiskajā attīstībā. Bet "mazās Dzimtenes" princips, mīlestība pret Krimu ir kļuvusi nepārvarama. Būdami krievu valodas nesēji, uzticīgi kultūras mantojuma turpinātāji, viņi ir saglabājuši mīlestību uz Dzimteni – Krieviju – un entuzias-

tiski sagaidīja Krimas pasarus ar cerību uz ātrāku atgriešanos Dzimtenē."

Gračs arī norāda, ka šie 40 000 žīdu "ir ieņēmuši visaktīvāko pozīciju" Krimas referendumā laikā 2014. gada 16. martā un "ir stāvējuši Krievijas Federācijas pusē", tomēr Krievijas pilsonība viņiem ir tikusi atteikta. Gračs ir neapmierināts: "Šīs kategorijas cilvēku dominējošais vairākums taču ir augsti kvalificēti speciālisti, inženieri un intelīģences pārstāvji, kas šodien Krimai ir vajadzīgi kā gaiss."

Kā raksta Leonīds Gračs, žīdi ir vajadzīgi, lai atveseļotu Krimas ekonomiku: "Izraēlā ir cilvēki, kuriem ir savs business, kuri ir veiksmīgi un varoši atbraukt, lai attīstītu Krimu." Bet, sūrojoties par nespēju saņemt Krievijas pilsonību, viņš nopūšas: "Saskardamies ar ierēdņu birokrātiju jautājumā par KF pilsonības atgūšanu, cilvēki ir vilušies. Tūkstošiem mūsu tautiešu katru dienu mitinās uz KF vēstniecības sliedēs, aizstāvot tiesības nest lepo Krievijas pilsoņa nosaukumu, dzīvot un strādāt Tēvijā labā." Pēc Grača domām, Putina lēmums par Krievijas pilsonības piešķiršanu šiem cilvēkiem iegūs ārkārtīgi svarīgu nozīmi starptautiskajās attiecībās starp Krieviju un Izraēlu, kā arī "radīs pozitīvu starptautisko rezonansi".

Šķiet, pārkrievotajiem žīdiem no Latvijas būs vieglāk atgriezties savā Tēvijā Krievijā, jo viņi var izmantot lielisko Putina repatriācijas programmu. Šejieniešiem ir tikai vajadzīgs mūsu, tas ir, latviešu, pamudinājums un apskaidrošana, ka nekur nav tik labi kā mājās...

Sagatavoja
Līga Muzikante

VĒSTULE

VAI PACIFISTI?

Apbrīnojams ir tizlums, kādu demonstrē daļa sabiedrības par karadienestu Latvijā. Nerunājot jau nemaz par to, ka armija vienu otru "mīksto" pataisa par vīrieti.

Tēvzemi mīlošs jaunietis saprastu bez jebkādas patriotiskās audzināšanas, ka Latviju aizstāvēt ir jābūt gatavam, ka tas ir jāprot. Tāpēc ir jāiet dienēt, ja to paredz likums vai citas varas nostādnes.

Smieklīgi arī, ka viens otrs students izvairās no jautājuma – vajag vai nevajag viņiem mācīties par vīrsniekiem?

Labi, ka visām šīm nenormālībām nav masveida raksturs.

Arī Oskara Kalpaka kara pulciņš bija mazs – bet uzvarēja!

J. A.Trops

VAI IZŠĶĪDĪSIM PLAŠAJĀ PASAULĒ?

Vēstule latviešiem

Edgars Liepiņš

*Vēstule rakstīta Anglijā,
tagad atgriezies Latvijā*

Temats, tā teikt, plašs un diskutējams – par to, kāpēc tik daudzi no mums ir pametuši Latviju? Katram var būt savs stāsts un dzīves gājums, par to šaubu nav. Seit, Anglijā, esam ieradusies dažādu specialitāšu un profesiju pārstāvji, un līdz ar to dažādas "veiksmes stāsts", ir spožāks un gludāks, kādam citam varbūt nav tik ļoti paveicies, kā varbūt iepriekš domāts un cerēts.

Jautājums ir cits. Vai valdības "veiksmes stāsta" rezultātā mēs vēlamies, lai Latvija paliek tikpat noplicināta un sadrumstalota kā Lielbritānija? Kāds man varbūt iebildis, ka arī Latvijā ir minoritātes no visdažādākajām tautām, reliģijām un to atzariem – piekritu, bet Latvijā tas viss nav vismaz tik izteikti kā, piemēram, citās Eiropas un Skandināvijas valstīs, jo vēl tikai nesen esam iznākuši "gaismā" no tā dēvētā Dzelzs Aizkara.

Tad, lūk, vēlētos vērsties pie katra lasītāja/jas – pajautāties paši sev, vai mēs vēlamies Latvijas sabiedrību tikpat sašķeltu un sadrumstalotu, kāda tā ir Lielbritānijā un citur, vai tomēr labāk paliksim tie, kas esam, ar savu nacionālo piederību un lepnumu? Var jau strīdēties par to lepnū-

mu un piederību, jo pieņemmu, ka daudziem ir naidis, riebums un nepatika pret valdību vai pat valsti kā tādu, jo kopš it kā neatkarības atgūšanas neesam redzējuši neko citu kā korumpētību, valsts izsaimniekošanu, partiju "kašķēšanos" un "krēslu dalīšanu".

Ļaujiet man jums pajautāt, vai nav pienācis laiks, kad būtu jāsaka: "Man vienreiz pietiek!" – tā vietā, lai klusībā kravātu čemodānus un dotos svešumā un nezināmajā, it kā labākas dzīves meklējumos, kā mēs pirms tam esam pa ausu galam dzirdējuši, vai saklausījušies no radiem/draugiem/pazīņām vai masu informācijas līdzekļiem?

Dzīve ārzemēs nav ne tuvu tik salda un jauka, kā varētu šķist vēl Latvijā palikušajiem. Vairums no mums, aizbraukušajiem, tāpat strādā mazkvalificētos darbus par minimālo algu vai nedaudz virs tās, kas attiecīgi dzīves dārdzībā un līmenī izlīdzinās (es vairāk domāju Lielbritāniju). Ja, pieņemsim, mazkvalificēts viesstrādnieks saņem aptuveni no 800 līdz 1200 mārciņām mēnesī, un par istabu viņam jāmaksā aptuveni 100 mārciņas nedēļā, tad tas pats jau vien sanāk, kas Latvijā. Šeit, uz salas, mēs nevaram "uzstāties", īpaši protestēt, jo, kā jau daudzi no mums zina, strādājot aģentūrās vai ar tā saucamajiem "nulles līgumiem", kur darba ņēmējam nostrādātās stundas neviens negarantē un nevar garantēt, viss ir atkarīgs no iespējām, piedāvājuma un pieprasījuma.

Esmu arī daudzus un dažādos komentāros internetā lasījis, kā cilvēki atstāj Latviju labākas dzīves svešumā dēļ. Bet – ar ko tad tā dzīve ir labāka? Ar darbu aukstā fabrikā, karstā siltumnīcā vai tūlznainām rokām un kā-

jām un kā "vāverei ritenī" kādā noslogotā viesnīcā? Varbūt dzīvojot pārdrūzmētā mājā, kur bez maz ir jāstāv rindā uz tualeti vai virtuvi?!

Tas, ka Lielbritānija ir tik noplicināta un dažāda/sadrumstalota, manuprāt, ir tikai pašu britu vaina (ko viņi tagad pacieš ar sakostiem zobiem). Jau kopš Otrā pasaules kara beigām, kad Lielbritānija ekonomiski bija uz ceļiem nopiesta, tā "ielūdza" savā teritorijā bijušo kolonizēto zemju pārstāvjus, lai tie palīdz uzcelt valsti un pēc tam viņus sūtītu atpakaļ ar pirmo kuģi līdz "ziema iestājas"... Taču patiesībā viss izvēršās pavisam savādāk un neatgriezeniskāk, nekā sākotnēji bija domāts.

Tagad sanāk, ka Lielbritānija ir pārblīvota ar kolonistiem un viņu pēctečiem – nu jau tādos apmēros, ka sāk jau nomākt baltos/etniskos angļus, spiežot viņus ārā no pilsētām vairāk iekšā lauku rajonos. Tagad vēl visam pa virsu maisās lētais darbaspēks no ES valstīm (es nedomāju tikai imigrantus no Lietuvas, Latvijas, Polijas un Igaunijas). Turklāt katru imigrantu grupu, saprotamu iemeslu dēļ, nes sev līdzīgu savu kultūru, paražas, valodu un ieradumus.

Ļaujiet man jums pa-

jautāt un pajautāties katrs pats sev, vai mēs tiešām vēlamies izšķīst un aiziet nebūtībā šajā lielajā tautu katlā, kurš tiek saukts par Eiropas Savienību?! Manuprāt, mums jau pilnīgi pietiek ar piecdesmit PSRS okupācijas gadiem un attiecīgi tās sekām (vēl neilgvidējam! – *Red.piez.*). Es tiešām nedomāju, ka Latvija tamlīdzīgus satricinājumus vairs izturēs, jo mūsu ir palicis ļoti maz...

Kad biju Latvijā, pārņēma divainas sajūtas. Ja Rīgā vēl ir kāda rosība un dzīvība, tad lauku rajoni liekas kā ar slotu izslaucīti – knapi kur redzēju kādu "dzīvu dvēseli"... Šā brīža situācijā un ar pašreizējo valdības kūtumu, kustumu, negribēšanu, kā arī tā saucamā "veiksmes stāsta" nodevību trauksmes zvani jau zvana un ir zvanījuši jau sen.

Realitāte ir nepielūdzama, un fakti runā paši par sevi. Jautājums tikai tāds: vai vienaldzīgi un bezpalīdzīgi mēs no malas noskatīsimies, kā valsts aiziet bojā un tauta izbrauc, un pamazām tās identitāte "izšķīst" kaut kur ārzemēs, vai arī saņemsimies, apvienosimies, lai kaut ko darītu lietas labā? Jo galu galā, kurš gan cits par mums pastāvēs, ja ne mēs paši!

Ar cieņu!

Brīvību nevar nopirkt, tikai izcīnīt!

Alfons Valters
Gremze

Mārupē

LIELĀKAIS BIEDS – latviešu tauta, nevis okupanti?

Iespējams, to vajadzēja mazliet ātrāk, kamēr vēl simtiem tūkstošu latviešu jaunatnes nebija pametuši Latviju, kas dažiem liktu aizdomāties – mēģināt savu garīgo intelektu izmantot daudz mērķtiecīgāk, ieguldot savu tautiešu garīgās atmodas veicināšanā, nevis svešās Īrijas zemēnu dobēs.

Tas, ka jautājumu par Latvijas atbrīvošanu no okupācijas sekām vajadzēja risināt kā pirmo aktuālāko lietu, nevienam valstiski domājošam prātam nerada nekādas šaubas.

Tas, ka, maigi sakot, nebija nekādas atsaučības no varas pārstāvju puses tiem, kuri to pieprasīja (un pieprasa) jau pats par sevi liecina, kāda režīma pakļautībā esam nonākuši. Varu sagrābušā kolaborantu un tautas nodevēju nomenklatūra, izmantojot liberālās demokrātijas pārprastās tiesības, visbezkaunīgākajā veidā iznīcina visu to garīgo latviešu tautas pamatvērtību kopumu, kas tika tik apbrīnojamā kārtā saglabāts 700 gadu garajos nevalstiskuma apstākļos.

Tieši šis apstāklis (okupācijas seku paliekas) latviešu tautas nākotnes izredzēm var būt nāvējošāks par jebkuriem kariem. Visi, kam ir acis vaļā, to redz un izjūt uz savas ādas ik stundu, ik dienu. Vienīši nacionālās pašapziņas dehidrētiem kosmopoli-

tiem šie jēdzieni ir kļuvuši par traucēkli – viņu slimīgās rijības apmierināšanai. Ja viņi ir "homīši", tad lai mēģina paši ar to tikt galā – tāpat ar visu pārējo. Bet sliktākais ir tas, ka viņi savu varu izmanto, uzspiežot "demokrātiskā" veidā visplašākajai sabiedrībai, bloķējot veselo saprātu.

To, ka mūsu sabiedrība ir "materializējusies", arī jaunatne, neviens nespēj noliegt, bet Aivara Sluča rosinājums piedalīties konkursā par Latvijas dekolonizāciju var būtiski aktivizēt uz nopietnu domāšanu arī materiālmā iegrimumā mūsu jaunāko paaudzi. Tomēr, ja dzīvojam savā neatkarīgā valstī, vai šādām (un vēl līdzīgām) ierosmēm nevajadzētu nākt tieši no valsts varas puses, kam esam dāvājuši it kā savu uzticību? Bet notiek gluži pretējais – tiek da-

rīts viss, lai tiktu sagrauts būtiskākais, bez kā nevar pastāvēt neviena normāla valsts. Tas viss ar satraukumu tiek pausts ne vien no latviešu patriotiem, bet arī oficiālajos ziņu avotos, bet atdurās kā pret Ķīnas mūri, aiz kura mierīgi snauz paēduša cilvēka apmierinātībā kurliet varas pārstāvji. Viņiem latviešu tauta ir tikai līdzeklis, lai jātu uz tās kamiešiem. Tas ir nonācis pat tik tālu, ka lielākais bieds viņiem ir latviešu tauta, nevis okupanti.

Tā kā man nav tiesību piedalīties Aivara Sluča izsludinātajā, tik vilinošajā konkursā, jo neieklājuos nolikuma rāmjos, tad man tomēr ir vēlēšanās, balstoties uz sava garā mūža pieredzi, paust dažas domas šajā sakarā.

Turpinājums 8. lpp.

Homoseksuālisms – CILVĒCES NEGODS UN POSTS*

Turpinājums no 1. lpp.

Būtībā notiek tas, ko Augstākais teicis iepriekš citētajā Dzīvās Ētikas Mācības paragrāfā.

Vēl pirms pederastu demonstrēšanās 2005. gadā Latvijas Nacionālā fronte un laikraksts "DDD" vērsās pie Saeimas deputātiem ar rosinājumu pieņemt likumu, kas aizliedz homoseksuālisma propagandu, jo tā ir apziņas sērga, kas pārņem cilvēku prātus kā vīruss. Toreiz šis priekšlikums palika nesadzirdēts, atrunājoties, ka tik traki jau nebūšot, diez vai pie mums būs tāpat kā Amerikā vai Vācijā, kur *praidi* ir plaši izplatīti un ar vērienu atbalstīti pasākumi.

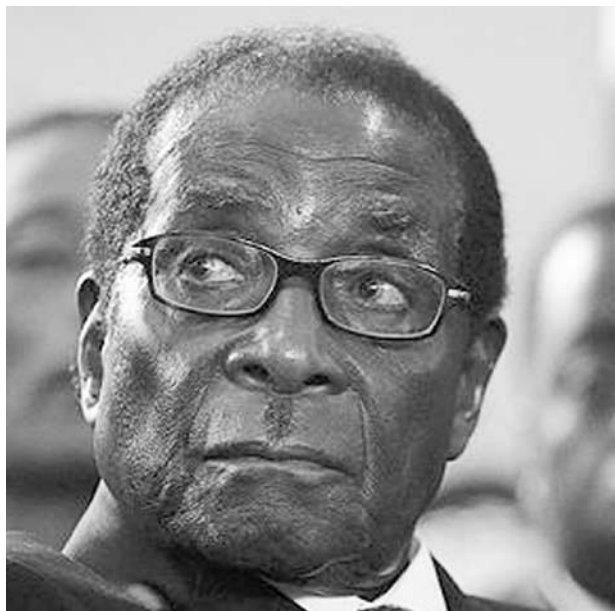
Ir 2015. gads, un Rīgas ielās izrādās ne tikai vietējie, bet no visas pasaules sabraukušie pederasti un lesbietes. Veselu nedēļu Rīgā notika dažādi pederastiju un lesbismu slavināšanas pasākumi, bet Latvijas sabiedriskā televīzija pat tā saucamo kultūras raidījumu pārvērtā izvirtības "godināšanā" – tā vien gribas ierosināt raidījumu "100 g kultūras" pārdēvēt par "100 kg mēslu".

Aprīņojami, ka Saei-

atbalstītāja un tā izplatības veicinātāja pasaulē ir Amerika. Tieši Amerika viena no pirmajām valstīm pasaulē atļāva homoseksuālistu "laulības". Diemžēl pat postošās dabas katastrofas, terorakti, bezjēdzīgās slepkavības skolās un citās sabiedriskās vietās nav likušas šīs valsts vadītājiem, likumdevējiem un tiesnešiem, droši vien arī lielākajai daļai vienkāršo iedzīvotāju, aizdomāties par posta patiesajiem cēloņiem – apziņas deģenerēšanos, ko apliecina homoseksuālisma atzišana par normālu parādību.

Deģenerācijas kārtējā spilgtā izpausme ir ASV Augstākās tiesas 25. jūnijā pasludinātais lēmums, ka viendzimuma pāriem ir tiesības precēties **visā valsts teritorijā – arī štatos, kur tas līdz šim bija aizliegts**. Līdz šim četrpadsmit ASV štatos bija aizliegtas šādas perversu "laulības", bet spēcīgais homoseksuāļu lobījs situāciju maina.

Visticamāk tiesas spriedums būtu citādāks, ja homoseksuāļiem nebūtu atbalsts Baltajā namā pre-

Zimbabves prezidents Roberts Mugabe:
"Ikviens diplomāts, kurš uzdrošināsies runāt par homoseksuālismu, tiks izraidīts. Tam nav attaisnojuma, un mēs viņus neuzklausīsim."

Mugabe bildina Obamu.

Mugabe 27. jūnija intervijā izteica sašutumu, ka cilvēki uzdrošinās pārkāpt Dieva likumus, kas pasargā cilvēci no sodomijas. Tāpat viņš pārmeta, ka Vašingtonu kontrolē "perversi Sātana pielūdzēji, kuri piesmej varenos amerikāņu nāciju".

Viņaprāt, amerikāņu tradīcijas un mantojums ir balstīts cildenos Kristietības principos, bet par nelaimi varenajai nācijai, Amerikas korumpētā elite izdabā savām zemiskajām, velnišķajām kaprīzēm. Homoseksuālistu laulību legalizācija visā Amerikā, pēc Mugabes domām, ir loģisks Obamas juceklisko domu iznākums.

Mugabe nekad nav slēpis savu nepatiku pret homoseksuālisma propagandu. Jau 2013. gadā viņš nosodīja Obamu par homoseksuālisma izplatīšanas veicināšanu. "Mums ir šīs Amerikas prezidents Obama, piedzimis no afrikāņu tēva, kurš teic, ka viņi mums nepalīdzēs, ja nepieņemsim homoseksuālismu. Mēs jautājam, vai esam dzimuši homoseksuālās attiecībās?"

Zimbabvē homoseksuālisms ir aizliegts, un savās iepriekšējās runās Mugabe neslēpa savu nostāju, ka homoseksuāļiem ir vieta ellē, ka, viņaprāt, homoseksuāli cilvēki ir zemāki par "cūkām, kazām un putniem".

"Lai Eiropa patur savu homoseksuālisma vārpātu un dzīvo ar to. Pie mums tas nekad nenotiks. Homoseksuālisms ir necilvēcis," viņš teica 2013. gadā, uzrunājot savus partijas biedrus. "Ikviens diplomāts, kurš uzdrošināsies runāt par homoseksuālismu, tiks izraidīts. Tam nav attaisnojuma, un mēs viņus neuzklausīsim."

Atliek novēlēt ikvienai pasaules valstij tādu vadī-

tāju, kurš tāpat kā Mugabe saprot, cik pret dabiski un graujošs ir homoseksuālisms!

Publikācijā izmantoti materiāli no:
<http://europe.newsweek.com/mugabe-i-will-propose-obama-329535>
<http://tribune.com.pk/story/914299/zimbabwe-president-proposes-to-obama-mocks-same-sex-marriage/>
<http://www.ibtimes.com/zimbabwe-president-mugabe-proposes-obama-mocks-gay-marriage-supreme-court-decision-1990268>

* Ar šādu nosaukumu 2002. gadā apgāds "Vieda" izdeva grāmatu, kurā tika apkopotas izsludinātajam konkursam atsūtītās esesjas. Konkursa dalībnieki argumentēti pamatoja homoseksuālisma un tā propagandas kaitīgumu.

Grāmatā publicētas arī arhibīskapa Jāņa Pujata, arhibīskapa Jāņa Vanaga, kā arī konkursa žūrijas priekšsēdētāja, apgāda "Vieda" vadītāja Aivara Gardas domas par homoseksuālismu kā sabiedrības apziņu deģenerējošu parādību. Pēc grāmatas iznākšanas tika pat ierosināta krimināllieta pret Aivaru Gardu. Lieta tika izbeigta bez tiesas.

GOVS un lauku apdzīvotības korelācija*

Andrejs Lucāns

Agronoms Burtniekos

Kā daļai mūsu sabiedrības zināms, govs ir mājdzīvnieks, kas dod dzīvībai nepieciešamo pienu, simbolizē mātīgo zemi, pārpilnību un drošību. Indijā govi godā kā svēto barotāju. To apliecina arī dzejniece Ieva Nikoleta Daboliņa:

*Man kauns –
Es nemāku slaukt govi,
Bet Brīvības bulvāra galā,
Kur kādreiz stāvēja*

*Leņins,
Es uzcelšu pieminekli
Govij
Un sievai,
Kas, piespiedusi pieri
viņas sānam*

*Cauri kariem, mēriem un
mūžiem
Slauc siltu pienu saviem
bērniem.*

Atjaunotā Latvijā notiek orientēšanās uz lauksaimniecību kā biznesu, kura rezultātu liecinieki un baudītāji esam.

Ko mēs šodien varētu vainot, ka latvieši pamet savu zemi un valsti? Zemkopības ministrs Jānis Dūklavs ("Latvijas Avīze", 08.05.2015.), atzīstot, ka lauku depopulācija ir pasaules tendence, pieļauj, ka to varētu bremsēt, ja jaunieši tiek pievilināti ar jaunām tehnoloģijām, modernāku tehniku un iespējām. No iespējām tiek minēta darba ražīguma celšana, kas savukārt ir pretrunā ar cilvēku skaita palielināšanu laukos. Ministrs kā agrāk paliek nelokāms lauksaimniecības kā biznesa piekritējs un uzskata, ka strauju attīstību ar mazo biznesu nevar panākt.

Lauksaimniecības kā biznesa ideoloģija ir pēc iespējas lielāka peļņa, ko var cerēt iegūt, palielinot zemes platību un lopu

skaitu, bet samazinot strādājošo skaitu. Latvijas valsts un latviešu nācijas pastāvēšana cauri gadsimtiem biznesam nav mērķis, bet tikai mazāk vai vairāk traucējošs apstāklis.

1995. gadā laukos bija 307 749 (100%) saimniecības, 2015. gadā – 81 796 (26,6%). Katastrofāla mazo ražojošo lauku saimniecību samazināšanās korelē ar govu skaita un nodarbinātības samazināšanos un emigrāciju. To redzam no salīdzinājuma vēsturiskā skatījumā.

1935. gadā lauksaimniecībā nodarbinātie – **801 000 un 856 000** slaucamo govu.

2011. gadā reģistrētie lauksaimniecībā nodarbinātie – **82 500 un 164 100** slaucamo govu. **Var pieņemt, ka katras govs likvidācija ir viena bezdarbnieka radīšana.**

Industriālo ražotāju morāla un finansiāla lobēšana, sīkražotāju kooperācijas nerisināšana, nespēja sadzirdēt un izprast ierosinājumus jaunās paaudzes motivēšanai dzīvei laukos un nodrošināt latviešu tautas vairākumam darbam motivējošu pozitīvo enerģiju atraisošu nākotnes redzējumu, **ir alkatības radīta noziedzība pret latviešu tautu un Latvijas valsti.**

mas vairākumam pietika veselā saprātā, lai 18. jūnijā pieņemtu grozījumu Izglītības likumā, kas jau nodēvēts par tikumības likumu. Deputāti nolēma, ka likuma 10.1 pants "Izglītība un tikumība" turpmāk skanēs šādi:

(1) Izglītības sistēma nodrošina izglītojamā tikumisko audzināšanu, kas atbilst Latvijas Republikas Satversmē ietvertajam un aizsargātajam vērtībām, īpaši tādām kā **laulība un ģimene**.

(2) Izglītības iestāde, izņemot augstskolas, aizsargā izglītojamo no tādas informācijas un metodēm izglītības un audzināšanas procesā, kas neatbilst šā likuma mērķi ietvertajai **izglītojamā tikumiskās attīstības nodrošināšanai**.

Pederastijas atbalstītāji satraucās par šiem grozījumiem – laikam jau tomēr saprot, ka viņu dzīvesveids ir tālu no tikumības, lai kā viņi to necenstos ieskaidrot veselīgi domājošajiem. Jāuzslavē bijušais prezidents Andris Bērziņš, ka savu prezidēšanas termiņu viņš beidza ar ļoti labu darbu, oficiāli izsludinot iepriekš minētos grozījumus Izglītības likumā (grozījumi stājas spēkā 16. jūlijā).

Nav noslēpums, ka homoseksuālisma lielākā

zidenta Baraka Obamas personā. Viņš Augstākās tiesas spriedumu apsveica: "Tā ir uzvara sabiedrotajiem un draugiem, un atbalstītājiem, kas pavadījuši gadus, pat desmitgades, strādājot un lūdzoties par to, lai notiktu pārmaiņas. Un šis spriedums ir uzvara Amerikai!"

Diez vai šī ir situācija, kad var teikt: "Dievs, piedod viņiem, jo tie nezina, ko dara!"

Veselīga bija Āfrikas valsts Zimbabves prezidenta Roberta Mugabes reakcija, kuram 27. jūnijā vietējā radiostacijā lūdza komentēt ASV Augstākās tiesas lēmumu. 91 gadus vecais Zimbabves līderis Mugabe būtībā sarkastiski pasmejās par Obamu, radiostacijās "ZBC" tiešajā ēterā sakot:

"Es nupat nolēmu, tā kā prezidents Obama atbalsta viendzimuma laulības, aizstāv homoseksuālus cilvēkus un pēc skata ir pievilcīgs, tad, ja būs nepieciešams, es došos uz Vašingtonu, nometīšos uz ceļa un lūgšu viņa roku."

Šis izteikums ticis atspoguļots dažādos pasaules medijos un interneta portālos. Tam tiek pievienoti dažādi komentāri un pat ilustratīvi materiāli – foto kolāžas, kurās redzams, kā

Kad pienāks latviešiem TIE LABIE LAIKI?

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Bet vai tu sajūti, ka mūsu valstī ir kāda pavisam dziļa problēma – nav noverstas okupācijas sekas? Arī tas nevairo latviešu patriotismu. Latvieši Rīgā ir, apmēram, tikai 30 procenti. Padomju kolonisti, kuri šeit sabrauca okupācijas gados, nav izraidīti. Lielākajās pilsētās valda krieviska vide.

Armands Birkens: Jā, to es jūtu, pat ļoti jūtu, un šis ir ārkārtīgi nopietns jautājums. Es varbūt visus faktus nezinu, bet tas, protams, arī man personīgi ir ļoti nepatīkami. Piemēram, tas, ka kāds gudrs, jauns latvietis nevar dabūt darbu, ja viņš nerunā krieviski... Tas ir nenormāli.

DDD: Jā, tā Latvijā gads bieži.

Armands Birkens: Man tas nav saprotams.

“LABDIEN!” VIETĀ – “DOBRIJ ĢEŅ!”

Armands Birkens: Nespēju izprast, kā Latvijas pilsonis ar labu izglītību nevar dabūt darbu savā valstī tikai tāpēc, ka viņš nerunā krieviski? Manā uztverē tas ir ļoti satricošī! Ārzemēs, citās valstīs, tas būtu kaut kas neiedomājams. Un tad brīnāmies, ka latvieši brauc prom.

Katrā valstī ir sava valoda, izņemot valstis, kur ir citādi apstākļi. Piemēram, Kvebekā, Kanādā domīnē franču valoda, bet tiek lietota arī angļu valoda. Taču tam ir citi iemesli, tur ir ci-

viens etniskais traucēklis ir bīstamāks nekā kādai lielvalstij. Piemēram, runājot par Ameriku – nav tādas tautības pasaulē, kas Amerikā nebūtu.

DDD: Tā ir īpaši veidojusies nācija. Turienes paradumus un likumus nevar piemērot Latvijai.

A.B.: Jā, protams, ka nevar. Turklāt Amerika ir liela gan ģeogrāfiski, gan cilvēku skaita ziņā. Taču arī tur ir reāli etniskie jautājumi, konflikti.

DDD: Bet Amerika mēdz mūs pamācīt, kā sadzīvot ar okupantiem...

A.B.: Es tiešām nesaprotu, kas notiek te, Latvijā. Kādēļ krievu valoda tiek tik plaši lietota? Padomju laikā šeit sabraukušie runāja krieviski, un viņu bērni, jaunā paaudze tā arī uzauga. Reiz kādā restorānā sēžam ar paziņu, un apkalpotājs mūs sveicina krieviski...

DDD: Tepat, Rīgā?

A.B.: Jā, Rīgā. Un tā nebija nekāda nomaļa ēstuve, bet pazīstams restorāns populārā restorānu ķēdē “Gan Bei”. Pienāk apkalpotājs un saka: “Dobrij ģeņ!” Es pat apjuktu. Gribeļu sameklēt zāles pārziņi un prasīt paskaidrojumu, kāpēc mani Latvijas galvaspilsētas restorānā uzrunā krievu valodā? Bet diemžēl to neizdarīja...

DDD: Bet vajadzēja.

A.B.: Protams, vajadzēja. Zēl, ka neizdarīja. Bet visa mana kompānija apmuls. Es tam puisim gan atbildēju: “Labdien!” Viņš arī varbūt jutās mazliet neērti, redzot mūsu attiek-

droši vien vēl joprojām izjūt savas bijušās valsts varenumu...

DDD: ...imperiālismu.

A.B.: Jā. Bet domāju, viņi sajūt arī tīri dabisku tādu kā patriotismu, jo Padomju Savienība taču ir viņu saknes. Kaut gan, atklāti sakot, tur ir ļoti maz ar ko lepoties. Tādējādi šī ir ļoti nopietna problēma.

OKUPĀCIJĀ VISS TIKA IZDEMOLETS

Armands Birkens:

Runājot par okupāciju, par Padomju Savienību. Cik cilvēku aizgāja bojā padomju režīmā! Cik cilvēku ir sēdējuši cietumos politiskās pārliecības dēļ, cik tika kaili nošauti, pakārti, cik intelektuālu cilvēku (rakstnieki, mūziķi, mākslinieki) vienkārši pazuda! Šķiet, mēs nekad precīzi neuzzināsim, cik ģeniālu cilvēku (ārsti, pētnieki, zinātnieki utt.) ir gājuši bojā šajā režīmā.

Katram cilvēkam, protams, ir vērtība, mēs nedrīkstam šķirot kurpnieku no zinātnieka, bet Padomju Savienībā aizgāja bojā neskaitāmi ģeniji, kas, iespējams, cilvēcei būtu ko vērtīgu radījuši – kaut ko izgudrojuši, uzrakstījuši, uzgleznojuši... Tā arī Latvija pazaudēja savu inteligenci.

Mums bija rakstnieki, dzejnieki, zinātnieki, skolotāji, profesori, vēsturnieki – tiem visiem bija jābūt Latvijā, nevis Čikāgā, Sibīrijā un vēl kur citur. Visu izdemoļēja, piesārņoja dabu... Ja salīdzinām, kas tika atņemts, kāds posts nodarīts visās bijušās padomju republikās un pašā Krievijā, kļūst baisi! Kurš cilvēks ir atbildīgs par vislielāko daudzumu cilvēku bojāeju?

DDD: Staļins?

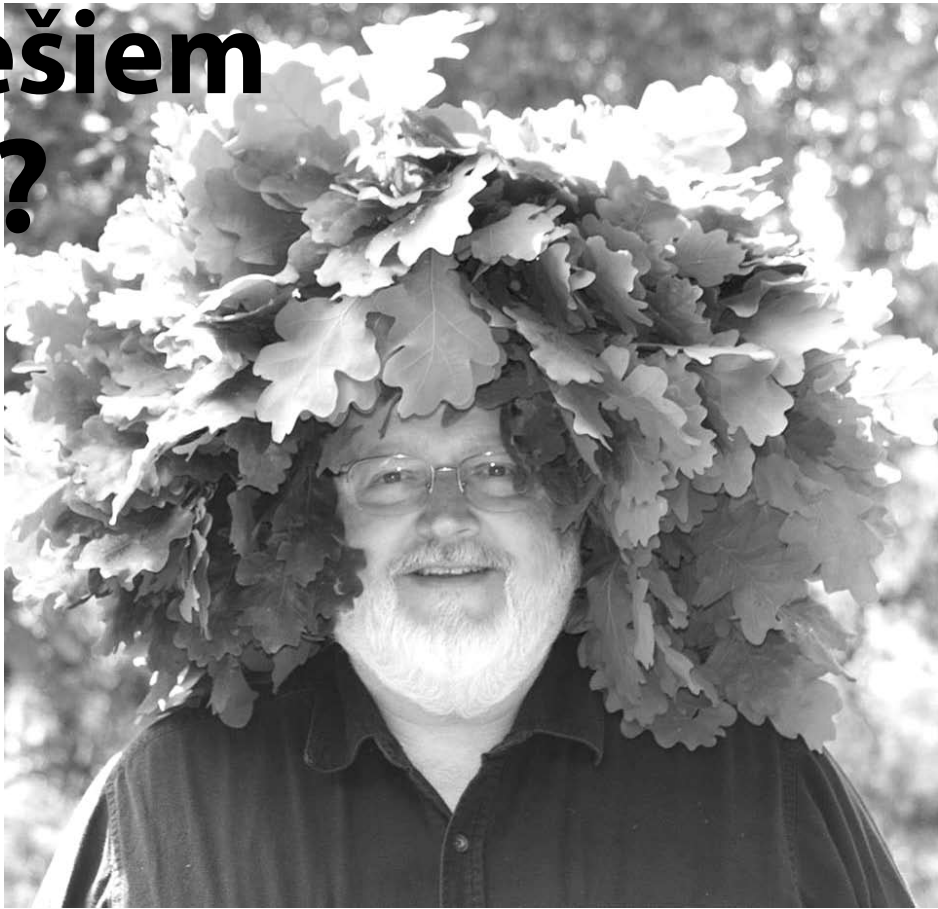
A.B.: Jā, Staļins. Ne Hitleris, ne citi, bet Staļins ir atbildīgs cilvēces priekšā pat par daudziem bojāgājušiem krieviem. Lai viņi nesūdzas, nepārmet par citiem – viņi paši sev to nodarīja. Un ko gan Staļins pats neizdarīja ar saviem militārajiem spēkiem! Viņš “noslaucīja” gandrīz visu vadošo ģenerāļu slāni.

DDD: Viens no lielākajiem noziegums bija daudzu mazo tautu iznīcināšana vai pārkrievošana. Arī Latvijā tika veikta rusifikācija, kuras sekas jūtam vēl tagad visā košumā.

A.B.: Tajā pašā laikā nebūtu pareizi teikt, ka visi krievi ir slikti – nevienai tautai visi nav ne labi, ne slikti. Esmu dzirdējis, ka arī Latvijā ir krievi, kas ir ļoti latviski un aizstāv Latviju, tādi, kas nav iesēdušies Padomju Savienības impērijas klēpī.

DDD: Tādumomērī maz.

A.B.: Centuamēri – es tiešām nezinu, bet viņi ir. Problēma varbūt ir tā, ka

labu krievu ir par maz vai par klusiem, viņiem vajadzētu runāt mazliet skaļāk un būt aktīvākiem...

DDD: Krietni!

A.B.: Bet baidos, ka viņus varbūt kaut kā iebiedē.

TO NEVAR IGNORĒT!

DDD: Aizritējuši jau 25 gadi – it kā esam atguvuši neatkarību, bet deokupācija un dekolonizācija nav veiktas. Tagad arī kaimiņos, Ukrainā, redzam, ko nozīmē piektā kolonna, kad būtībā ārējais ienaidnieks ir iekšā un grauj valsti no iekšienes. Un, ja Krievija grib parādīt agresiju pret mums, viņiem jau nekas vairs nav vajadzīgs, ienaidnieks būtībā ir šeit un gaida pavēli. Bet mūsu valsts vadītāji nerisina šo problēmu.

Armands Birkens: Mēs varbūt precīzi nevaram pareģot, kādā limenī, bet to nevar ignorēt. Un tas jau nav tikai Latvijā.

DDD: Latvijā krievvalodīgo procents ir vislielākais – lielāks nekā Igaunijā, bet Lietuvā šī problēma pat nepastāv. Arī Ukrainā nav tik liels procents krievu kā Latvijā.

A.B.: Piekritu. Man nav tik precīzas informācijas, bet esmu dzirdējis un redzējis, ka Latvijas valdība speciāli rīkojas tā, lai tautai nebūtu labi. Jebkuras valdības pienākums ir gādāt, lai valsts, pirmkārt, būtu droša un cilvēkiem būtu nodrošināta laba dzīvošana. Bet Latvijā tā nav. Valsts varu taču ievēl, lai tā strādātu tautas labā. Tomēr, kad dzirdam, kādi likumi ir pieņemti, vai arī kādi likumi nav pieņemti, pārņem sašutums.

Taču tā nav tikai Latvijā, arī Amerikā ir likumi, kam vajadzētu būt, bet tādu vienkārši nav, un ir likumi, kurus nekad nevajadzēja izsludināt. Pieņem jau arī valstij graujošus likumus, kā, piemēram, likumus par nodokļiem, pret ko ļoti sīvi cīnās arī Amerikā.

Ja mēs runātu ar 2000 finanšu ekspertiem, kuri

saprot finansiālo darbību valsts ekonomikā, domāju, ka būtu ļoti grūti atrast lielu skaitu, kas atbalstītu augstus nodokļus. Tie ļoti grauj cilvēka personisko darbošanos, un tad jau, ejot pa to trepīti uz augšu, nevar strādāt arī firmas. Augsto nodokļu dēļ valstī cieš visa ekonomika. Un Latvijā gluži vai visas fabrikas, rūpnīcas ir likvidētas, ar retiem izņēmumiem, no kuriem vairumu ir nopirkuši ārzemnieki. Latviešiem trūkst darba.

DDD: Tās nav tikai okupācijas sekas, te ir jārūnā arī par Eiropas Savienību, kurai ir izdevīgi, lai Latvija neražotu.

Un tā nebija nekāda nomaļa ēstuve, bet pazīstams restorāns populārā restorānu ķēdē “Gan Bei”. Pienāk apkalpotājs un saka: “Dobrij ģeņ!”

A.B.: Jā, arī pareizi. Citām Eiropas valstīm nav izdevīgi, ka mēs te kaut ko darām. Pēdējā laikā sāku saprast arī Zviedrijas “skaisto” ietekmi Latvijas ekonomikā – zviedriem šodien pieder divas lielākās bankas Latvijā.

DDD: Un Latvijai pašai vairs nav nevienas bankas.

A.B.: Te ir zviedru, norvēģu, krievu bankas. Es uzskatu, ka katram, kurš pēdējo 20 gadu laikā ir bijis Saeimas deputāts, būtu jāatskaitās par šiem 20 gadiem, par Latvijā notiekošo – kāpēc ir noticis tā, kā noticis...

DDD: Kā jūs domājat, kāpēc?

A.B.: Es tiešām nezinu.

DDD: Man jau liekas, atkal ir jārūnā par nelikvidētajām okupācijas sekām. Latvijā nav notikusi deokupācija jeb lustrācija, kompartijas, komjaunatnes aktīvisti, VDK darbinieki pirms 25 gadiem nokļuva pie varas.

A.B.: Tā ir problēma. Ja paskatās, kas vada dažādas pilsētas Latvijā un dažādas partijas, kas darbojas politikā, tāpat Eiropas Savie-

nībā Briselē – ja paskatās, kas tur strādā... tie ir cilvēki, kam nevajadzēja būt nekur. Tiem vajadzēja būt aizliegtiem, bet viņi kaut kā tur tiek un darbojas. Kā mēs varam sagaidīt kaut ko labu Latvijai?!

VAJADZĪGS CILVĒKS AR MUGURKAULU

DDD: Jautājums par deokupāciju, dekolonizāciju, deokupāciju šobrīd ir ļoti aktuāls. Kas, tavuprāt, būtu vajadzīgs latviešiem, lai šos smagos procesus iekustinātu? Varbūt “Čikāgas Pieciši” ar

dziesmām varētu palīdzēt iedvesmot cilvēkus patiesai brīvībai?

Armands Birkens: Esmu ļoti daudz par to domājis. Latvijai, manu prāt, trūkst vadoņa. Es pats rakstu dzeju, ko publicēju Amerikā, Kanādā un Austrālijas latviešu avīzēs. Un sāku rakstīt arī par šo tēmu pirms pēdējām Saemas vēlēšanām. Mums vajag cilvēku ar mugurkaulu, tālredzīgu un drosmīgu – tādu, kam Latvija ir pirmajā vietā. Lietām ir jāmainās, jo šādi jau diez kur aiziesim.

Arī ekonomiski Latvija vārguļo. Zinu gadījumus, kad latvieši, spēka gados, gribējuši atvērt firmu, lai kaut ko darītu, bet faktiski nevar, jo jāmaksā nez kādi nodokļi. Jaunai firmai jau parasti nav tādas naudas – jāpaiet laikam, lai kaut ko attīstītu un nopelnītu. Cik gan daudz firmu Latvijā nav aizgājušas pa burbuli! Cilvēki smok nost aiz likumiem, prasībām, papīriem, birokrātijas un nodokļiem.

Turpmāk vēl...
Intervēja Līga Muzikante

Taču tā nav tikai Latvijā, arī Amerikā ir likumi, kam vajadzētu būt, bet tādu vienkārši nav, un ir likumi, kurus nekad nevajadzēja izsludināt.

tādāki apstākļi nekā Latvijā. Tas, ka latvietis Latvijā nevar dabūt darbu krievu valodas nezināšanas dēļ, ir liels absurds.

DDD: Tas tāpēc, ka krievi, pareizāk sakot, krievvalodīgie kolonisti, šeit necenšamācīties latviešu valodu.

A.B.: Uzskatu, ja cilvēks dzīvo kādā citā valstī, tad viņa pienākums ir pielāgoties tās valsts prasībām, nevis otrādi. Ja es, piemēram, atrastos Vācijā, lai gan es varētu gaidīt, ka visi ar mani komunicētu angļiski vai latviski?! Uzskatu, ka mans pienākums ir iemācīties tās valsts valodu, kurā es dzīvoju – lai varētu tajā valstī dzīvot.

Tas, ka cilvēks var nodzīvot kādā valstī pusmūžu vai pat visu savu mūžu un neiemācīties tās valsts valodu, ir necienīgi, nekaunīgi! It sevišķi šādā mazā valstī kā Latvijā, kura cīnās, lai saglabātu savu valodu, savu kultūru – savu valsti. Latvijā ik-

“Tiks piedots tev, ja nevarēji, bet mūžam ne, ja negribēji.”

Saruna ar Saeimas deputāti **Ingūnu Rībeni**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VULGĀRAIS VAIRĀKUMS UZSPIEŽ SAVU

Inguna Rībena: Brīžiem domāju, ka daudz mazāk jēgas ir ar šo visu netiklību un ļaunumu (teikšu pat – nāves kultūru) cīnīties. Tas ir mazāk auglīgi nekā vienkārši apliecināt patiesas vērtības. Kā man tēvs kādreiz teica: “Nevajag ar to cīnīties, labāk dari kaut ko dzīvi apliecinošu – iestādi koku, iemāci mazbērnam tautasdziesmu, nopļauj zālāju, uzkul debesmannu utt., netērē bezgalīgi laiku un nezaudē enerģiju.” To, starp citu, varu teikt arī sev. Šobrīd sniedzu pamācības, bet, būdama emocionāls cilvēks, bieži nedēļas beigās esmu enerģētiski tik iztērējies, ka jūtos kā Fēnikss pelnos. Palīdz at-

nedomājošais vairākums uzspiež savu. Kurš uzvarēs – ej nu sažini.

GAISMU GAIDOT...

DDD: Kā jau runājām iepriekš, uzvarēs Gaismā, atnākot Maitreijai. Tikai mums ir jāparāda sava nostāja, apzināti jāizvēlas labais vai ļaunais. Mēs esam atbildīgi, pirmkārt, lai mūsu domas un darbi nekaitētu, bet palīdzētu Baltajai Brālībai.

Inguna Rībena: Nesen iegādājos Harija Tumana brīnišķīgo grāmatu “Varoņi un varonība Senajā Grieķijā”. Mūsu laiks ir tehnoloģiski unikāls – ar visiem i-foniem, datoriem un citiem rīkiem. Bet cilvēka apziņas līmenī patiesībā gadu tūkstošos nav mainījies pilnīgi nekas. Ar ko varonis atšķiras no verga? Varoņiem bez savas kailās dzīvības ir vēl kāda cita, augstāka vērti-

kādā DNS koda līmenī nododam no paaudzes paaudzē.

DDD: Tātad, jūsuprāt, nacionālā, latviskā identitāte tomēr ir ļoti svarīga – neaicināsi no tās atteikties un iekļauties globālajos procesos?

I.R.: Saprotu jūsu ironiju... Latviju var glābt nacionālā identitāte. Mums tā ir mūzikā un dziesmās kodēta. Atceros, padomju laikos reiz Dailes teātrī visa zāle piecēlās kājās un dziedāja “Pūt, vējiņi”. Tajā mirklī pa ķermeni gāja skudriņas, likās – var atdot dzīvību par Latviju.

Savulaik Arhitektūras fakultātē studentiem lūdzu nosaukt tās ēkas un objektus, kuros, viņuprāt, iemiesota mūsu identitāte. Jaunieši minēja Brāļu kapus, Brīvības pieminekli, Doma baznīcu (lai gan cik tur latviskuma, drīzāk jau tā atspoguļo tās kultūras, kas mums pāri gājušas), jūgendstila Rīgu, Latvijas lauku viensētas u.tml. Un, lai cik grēcīgi arī arhitektei nebūtu tā teikt, domāju – pat ja nebūtu neviena no šiem objektiem, man liekas, mēs kā tauta pastāvētu. Gadu simtiem zem svešām varām dzīvojot, esam varējuši iznest no paaudzes paaudzē tikai to, kas tika nodots no mutes mutē, runājot un dziedot.

Citām tautām ir atšķirīgi. Ja atceraties, poļi pēc Otrā pasaules kara pa akmenim, pa gabaliņam karaļa pili salika kopā – viņiem acimredzot tā identitāte ieprogrammēta citādāka. Kamēr šī ēka stāv kā Polijas varenības simbols, poļi kā tauta pastāv.

PAR KO IR JĀRUNĀ MĀKSLAI?

Inguna Rībena: Man, protams, ir prieks, ka mēs gatavojamies skolēnu Dziesmusvētkiem, ka mums ir lielie Dziesmu un deju svētki, man ir prieks, ka iepriekšējā sasaukumā izdevās panākt, lai svētku noslēguma diena reizi piecos gados beidzot būtu valsts svētku diena starp mūsu daudzajām bēdām, sēru un piemiņas dienām. Savukārt skumji ir tas, ka Latvijas Radio un Radio-5 jauniešiem tikpat kā neskan tautasdziesmas, kas bezgala dziļi uzrunā dvēseli. No bērības visspilgtāk atceros mirklus, kad man dziedāja dziesmas. Stāstu to savai vadeklai, ka svarīgāk par visu ir bērniem dziedāt dziesmas – ar vārdiem tā racionāli nemaz nevar aprakstīt, cik dziļi un emocionāli tas ietiecas zemapziņā.

DDD: Atceros mācītāju Kārli Zuiku, kurš par pēdējiem Dziesmusvētkiem vairs neiešu, tur nav ko klausīties, viens vienīgs murgs, nevis dziesmas! Vai, jūsuprāt, tā arī nav apzināta rīcība, lai vājinātu latviešu tautas garu?

I.R.: Jūs runājat par daudzajiem jaundarbiem. Mums ir vajadzīgi komponisti, un, lai viņu būtu, valstij jādod arī pasūtījumi. Vai tiem jāatvēl tik liels laiks Dziesmusvētkos, riskējot sagādāt cilvēkiem vilšanos? Tam jābūt īpaši izsvērtam un izvērtētam...

DDD: Protams, vajag attīstīties, vajag ļaut jaunām vēsmām ienākt kultūrā, bet vai visu varam tik nekritiski pieņemt? Mākslai vajadzētu cilvēkos audzināt skaistuma izjūtu, spēju atšķirt labo no ļaunā, bet, manuprāt, notiek pretējais – skaistuma izjūta tiek degradēta.

I.R.: Par ko ir jārūnā mākslai? Senā grieķu trīsvienība – patiesais, labais un skaistais. Ne velti 2003. gadā, būdama kultūras ministre, atļāvos pārtraukt Latvijas līdzdalību Venēcijas biennālē. Tas bija neredzēts gadījums. Protams, saņēmu visas iespējamās kritikas un vērtējumu, ka nekad vairs tāds negants cilvēks neklūs par kultūras ministru. Daudz pateicīgāk ir kalpot nozarei, nevis iestāties par vērtībām.

DDD: Kas tad notika?

I.R.: Toreiz Venēcijas biennāles konkursā bija vinnējusi grupa, kuras mākslinieciskais “lielums” bija – nolaist no vēnas asinis, sajaukt tās ar miltiem, Grindeksā saražot kapsulas un San Marko laukumā Venēcijā tās izbarot baložiem. Mazlietīn vulgarizēju, bet principā tā. Protams, mūsdienās kultūras ministrs nedrīkst cenzēt mākslu – svēta lieta. Bija jāatrod līdzekļi, kā šo bezgalīgo naudas ķēzīšanu izbeigt. Konkursam bija pieteikušās tikai divas vai trīs grupas, tātad viens no diviem – vai nu Latvijā nav nekāda interese par līdzdalību Venēcijas biennālē, vai arī nav bijusi pieejama informācija. Ja tā, kāpēc tērēt milzu summu vienam projektam?

DDD: Skumji skatīties, kas šobrīd notiek Kultūras ministrijā. Saprotu, ka nevēlaties atklāti kritizēt ministri, kas nāk no jūsu partijās, tomēr apgalvot, ka viss ir lieliski, nebūtu godīgi no jūsu puses.

I.R.: Ja nozarē valda ārkārtīgs klusums un miers, tad visiem ir pa spalvai. Ministre labi ierakstās starptautiskā apritē un visumā ir analītisks, gudrs, loģisks, konstruktīvs cil-

Izvēle ir mūsu ziņā, bet dievi mūs vēro un lemj likteņus. Tik vienkārši: dari, kas jādara – notiks, kam jānotiek. Sekot sirdsapziņai, lai varētu mierīgi stāties mūžības priekšā.

vēks. Novēlu Dacei laiku ministres amatā, lai kļūtu par nozares vektoru, vērtību virzītāju.

DDD: Patiešām – Kultūras ministrijai vajadzētu būt nacionālās identitātes uzturētājai, idejas virzītājai! Protams, tas mūsdienā situācijā radītu vienu skandālu pēc otra, bet tā būtu patiesās kultūras uzdevuma īstenošana dzīvē.

I.R.: Jau 2003. gadā kādā kino apaļajā galdā uzdrošinājos vaicāt, kāpēc mums, nodzīvojušiem divpadsmit gadus savā neatkarīgā valstī, nav neviena nacionāli nozīmīga daiļdarba ekranizējuma? Toreiz avīze “Diena” mani izsmērēja gar sienu – ka visādi politiskie ielikteņi un ministri sāks diktēt, par ko jābūt filmām. Vēlāk radās Ēķa un Graubas “Rīgas sargi” un “Baigā vasara” – mazāk mākslinieciski kvalitatīvas, tomēr cilvēku atbalsts šīm filmām bija grandiozs! Savlaicīgi domājot par valsts gadsimta jubileju un nespējot panākt Nacionālā kino centra ieklausīšanos, parlaments centru apgāja un piešķīra līdzekļus, lai varētu uzsākt filmas “Dvēseļu putenis” pēc Aleksandra Grīna romāna motīviem veidošanu. Tā ir procesā.

LAI BŪTU PLECA SAJŪTA!

DDD: Latviešiem nav nācijas izjūtas – cilvēki

vispirms domā par savu personīgo labumu, tautas intereses noliekot otrajā vai pat kādā vēl tālākā plānā. Starp citu, vai jūs nepārsteidz ačgārnā reakcija vai adekvātas reakcijas trūkums uz to, kas notiek Ukrainā? Protams, ir jānosoda Krievija par tās agresiju Ukrainā, bet nedrīkst nedomāt, cik bīstamā situācijā atrodamies paši. Politiski runā par kaut kādiem mistiskiem zaļiem cilvēčiem, kuri varētu ienākt arī Latvijā, aizmirstot, ka viņi jau sen te ir.

Inguna Rībena: Es patiesībā par to esmu runājusi ne reizi vien – gan Lestēnē, gan 2012. gada martā “Latvijas Avīzē” rakstā “Par vēsturi un valsti”. Tā atkal ir ne gluži bibliska, bet sena, fundamentāla patiesība: ja vēsture vai kādi lieli dzīves notikumi (tautas, indivīda), iepriekšējo paaudžu domas, darbi un gaitas netiek patiesības gaismā izvērtēti, tad vēsture mēdz atkārtoties – gan mūsu individuālajās dzīvēs, gan arī tautas dzīvē. Ja no situācijas, ko liktenis lēmis piedzīvot, nav izdarīti vajadzīgie secinājumi, tad tā mēdz atkārtoties.

Pēc neatkarības atjaunošanas mums bija tik daudz vajadzību no pasaules, pirmkārt, jau visāda veida materiālo vajadzību, ka visā “krāšņumā” izpaudās mūsu pazemīgais kalpa gars.

Turpinājums 6. lpp.

“Tiks piedots tev, ja nevarēji, bet mūžam ne, ja negribēji.”

Turpinājums no 5. lpp.

Inguna Rībena: Laikā, kad biju kultūras ministre, notika arī Lestenes Brāļu kapu atklāšana. Nominēju to kā valstiski svarīgu pasākumu – kā gan citādi uztvert otru lielāko Brāļu kapu atklāšanu Latvijā 60 gadus pēc kara! Eiropai Otrais pasaules karš ir holokausts, Krievijai tā ir lielā uzvara, un pa starpu esam mēs ar savu vēsturi. Tieši šie 25 gadi mums

ne Lietuva, ne Polija, bet kopā mēs to būtu varējuši, ja vien būtu gribējuši. Lietuviešiem ir brīnišķīga filma “Ekskursante” par Otro pasaules karu, igauniešiem tikko bija filma “1944”, kurā trīsdesmit sekunžu laikā pasaka, kāpēc bija vajadzīgs leģions. Skumji, ka Latvijā nebija nekādas intereses par šo filmu, Igaunijā tai bija ļoti augsts novērtējums.

Ja no situācijas, ko liktenis lēmis piedzīvot, nav izdarīti vajadzīgie secinājumi, tad vēsture mēdz atkārtoties.

tika doti, lai to izrunātu. Piekritu Rainim: “Tiks piedots tev, ja nevarēji, bet mūžam ne, ja negribēji.” Mēs pat neesam gribējuši paši izprast, kur nu vēl citiem izskaidrot, savas tautas un valsts vēsturi. Dažam labam ārlietu ministram esmu jautājusi – kāpēc mēs neskaidrojam savu un visu Austrumeiropas vēsturi pasaulei? Esam no divām lielvarām pārstaigāti un sabradāti. Viens ārlietu ministrs man atteica – vēstnieki jau paši nezina šo vēsturi, jo viņi tikai padomju skolās gājuši.

Ja būtu piespieduši pasauliekleklusies, tad, pilnīgi iespējams, būtu piespieduši arī Krieviju kā PSRS mantinieces pārvērtēt savus noziegumus. Iespējams, visa pasaule tagad dzīvotu ar pilnīgi citu Krieviju. Atsevišķi ņemot, to nevarēja ne Latvijā, ne Igaunijā,

DDD: Jā, nebija informācijas. Jārunā taču par visu ko – par to, kā Rīnkēvičs lepojas, par divkopienu valsti, par toleranci, bet ne par svarīgāko un būtiskāko, kas veido tautas apziņu.

I.R.: Tagad arī es reti kāpju tribīnē, lai runātu – esmu radošs cilvēks, bet nogurusi, redzot vienu un to pašu, vienu un to pašu, un tas kuģis attālinās, nevis pietuvinās. Visas šīs lietas ir izrunātas līdz apnicībai, līdz bezgalībai.

DDD: Bet ir jārunā – atkal un atkal, lai tie, kuri domā tāpat kā jūs, nejustos vientuļi. Cilvēkiem ir jāsaprot, ka domāt taisnīgi, vēlēties taisnīguma atjaunošanu ir pareizi.

I.R.: Jā, dzirdot, ka arī citi domā tāpat, rodas pleca sajūta un saproti, ka neesi viens.

Intervēja Liene Apine

DOMRAKSTU KONKURSS JAUNIEŠIEM PAR LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

ASV dzīvojošais latvietis, ārsts Aivars Slucis izsludina domrakstu konkursu jauniešiem par tēmu “Kāpēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija”.

Pirms divdesmit gadiem, 1995.gadā, es organizēju konkursu jauniešiem ar tēmu

“KĀPĒC IR NEPIECIEŠAMA LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJA”

Šodien, staigājot pa Rīgas ielām, ir skaidrs, ka tāds konkurss ir vēl vairāk vajadzīgs, tādēļ es izsludinu Otro Konkursu ar šo tēmu.

Noteikumi:

– Konkurss ir jauniešiem līdz 28 gadiem.
– Rakstu ir jāatsūta **no 15. jūnija līdz 15. septembrim** uz pasta adresi:

Konkursam, a/k 25, Rīga, LV-1025

– Rakstam jābūt latviešu valodā. Pievienojiet savu e-pasta adresi.

– Visi iesniegtie raksti un tiesības uz tiem piederēs Konkursa organizētājiem.

– Konkursa žūrijas lēmumi būs galīgi un nepārstrīdami.
– Visi, kas iesniegs derīgu rakstu, saņems ziņas par to kur un kad būs jāierodas uz prēmiju prezentāciju. Plānojiet, ka tas būs Rīgā, 2015. gada novembrī.

– Autoriem jābūt personīgi klāt prēmiju pasniegšanas ceremonijā lai saņemtu balvas, ja atrodas Latvijā. Uzvarētāji tiks nosaukti tikai tur tajā vakarā.

Prēmijas:

1. vieta 5000 EUR
2. vieta 3000 EUR
3. vieta 2000 EUR
4.–10. vieta 1000 EUR

Aivars Slucis

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

Ir ļoti svarīgi zināt un saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.

*Turpinājums no iepriekšējā numura
Sākums – “DDD”
Nr.5(331)*

ETNOSS DZIMST, DZĪVO UN MIRST

Etnoss – tā ir vienādu etnisko pazīmju (rase, valoda un kultūra, pamatnodarbošanās un uz to bāzes veidojušās specifiskas rakstura īpašības) kaut kādā attīstības vai degradācijas stadijā esoša ļaužu kopiena. Etnoss, līdzīgi cilvēkam, ir pārejoša vēsturiska parādība, kas dzimst, piedzīvo uzplaukumu, pēc tam noriet un mirst, t.i., savā dzīvē secīgi iziet šīs stadijas. Taču apziņas stadijas sākumā ļaužu kopība organizatoriski augstāk par asinsradnieciskām

teritorija Latvijā. Par cilts veseluma un etniskās identitātes saglabāšanu latgaļi samaksāja ar piemērošanos dažādiem svešzemnieku jūgiem. No žīdiem it kā noskatīta izdzīvošanas jebkuros apstākļos māka ļāva latgaļiem, kaut apspiestā un ierobežotā suverenitātē, saglabāt savu identitāti, savas patības kodolu – savu garīgo svētumu.

Tādu dzīvības un patības sīkstumu latgaļi ieguva, noslēdzoties sevī – savā veidā “iekūņojoties” un iemācoties, kā latvieši saka, “nelēkt uz ecēšām”. Tādus dzīvības kokonus latgaļiem bija viegli izveidot, jo tiem ir kuplas ģimenes un attīstītas dzimtas saites. Stipras radnieciskās saites ļāva latgaļiem, atrodoties svešā jūgā, veidot savas cilts dzīvi it kā iekšējā emigrācijā – “latgaļu kokons” noslēdzās sevī un zināmā mērā spēja ignorēt apkārtējos apstākļus. Tas ir iemesls tam, kāpēc latgaļi vēl 21. gs. latviešu etnosā veido atsevišķu etnogrāfisku grupu.

Ar 18. gs. latviešu etnosu, kā atsevišķa ļaužu kopību, jau kļūst atpazīstams no ār pasaules. Taču, ne-

Etnoss no visu Zemes cilvēku kopas izdalās ar oriģinālu, tikai tam raksturīgu kultūru. Kultūras oriģinalitāte slēpjas kopienas Ticībā, Tikumībā un Tradīcijās.

saitēm nepaceļas, kaut no pirmajiem vadoņiem jau tiek prasītas prāta pazīmes etniskās kopības interešu aizsardzībai.

Kas izveidoja latviešu etnosu? Kuršu, libiešu, sēļu un zemgaļu ciltis izšķīda jaunajā etnosā. Tām pievienojās dažas sakautās prūšu cilts paliekas. Savrup palika latgaļu cilts, kas pat līdz 20. gs. stingri turējās savā patībā, kaut gan deva ievērojamu garīgu un miesīgu pienesumu latviešu etnosam. Latgaļi pirms tam (iepriekšējos gadsimtos) bija pakļauti regresīvākām, nekā pārējās Latvijas baltu ciltis, kristīgām baznīcām, no kā saglabāja nelielu atpalicību gara brīvības attīstībā. Viņi stiprāk turas pie dzimtas kā galvenās pašapziņas vienības. Neeiropeiska, austrumnieciska attīstība nav pacēlusi latgaļu pašapziņu virs dzimtas-cilts limenim.

Te vieta **īsam latgaļu cilts rakstura apskatam**. Tas svarīgi, jo latgaļi, šķiet, bijuši latviešu etnosa izcelsmes ģenētiskais pamatfons. Latgale ir vēsturiski svešzemju iekarotāju visvairāk caurstaigātā

skatoties uz latviešu etnogenēzes augšupeju, visumā latvieši joprojām palika tikai kārtā – zemkopji, kas dzīvo svešas varas kalpībā.

Tikai sākot ar 19. gs., kad latviešiem jau bija iesakņojusies nacionalitātes apziņa un interese par savu vēsturi, par savām tiesībām, tos var uzskatīt par pilntiesīgu etnosu. Sākās latviešu etnosa garīgā atmoda.

LATVIEŠU ETNOSA GARĪGĀ ATMODA

Šajā brīdī etnoss jau ir pilnīgi nobriedis, un faktiski tādu kopienu pareizāk saukt par *etnosociālo kopienu*, jo pie etnosa pieder arī atsevišķi etnosociālas kopienas pārstāvji – *klaidīti*, kas nedzīvo kopienas teritorijā, bet diasporās izklaidēti pasaulē. Termins “kopiena” jau pats par sevi nosaka tās ļaužu kopīgu jeb blīvu dzīvošanu – tādu, lai viņi nebūtu atšķaidīti ar citu atšķirīgu etnosu pārstāvjiem. Pēdējo piemaisījums nedrīkst pārsniegt 10%, lai nebūtu apdraudēta pa-

matkopienas identitātes saglabāšana.

Vēlreiz precizēsim **Etnosociāla kopiena** jeb etnoss ir vienādu etnisko pazīmju (rase, valoda, kultūra, pamatnodarbošanās un uz to bāzes veidojušās specifiskas rakstura īpašības), kaut kādā attīstības stadijā esoša, etnosam raksturīgo dzīves veidu piekopjoša, sociāli un teritoriāli saistītu (kompakti dzīvojošu) skaitliski nozīmīga un pašpietiekama (spējīga patstāvīgi un ilglaicīgi reproducēt sevi) savās etniskajās robežās, savā vēsturiskajā (izcelsmes) teritorijā dzīvojoša, cilvēku *kopiena*.

Tāpat cilvēku kopiena, ko uzskata par atsevišķu etnosu, dzīvo savā etniskajā dzimtenē, tai ir sava oriģināla, no citām pasaules kopienām atšķirīga kultūra, kopiena ir spējīga skaitliski pašatjaunoties vai pat palielināties, tā ir spējīga pati sevi nodrošināt ar iztikas līdzekļiem.

Etnoss no visu Zemes cilvēku kopas izdalās ar oriģinālu, tikai tam raksturīgu kultūru. Kultūras oriģinalitāte slēpjas kopienas Ticībā, Tikumībā un Tradīcijās. Šo trīs “T” komplekts nosaka etnosociālās kopienas kultūras (tautiskuma) pamatu jeb garīgi sargājamo svētumu, ko rūpīgi sargā un kopj kopienas garīdzniecība. Šo “3T” sastāvā ietilpst kopienas *patības kodols*, kas ir oriģināls katrai etnosociālai kopienai.

Kopienai piemērojoties apkārtējai videi un citiem apstākļiem, šie “3T” evolucionē reizē ar kopienas kultūru (tās sastāvā), taču *patības kodols* paliek nemainīgs. Tiklīdz kopienas evolūcija prasa šā “3T” saturisku izmaiņu, kas maiņa *patības kodolu*, kopiena zaudē savu identitāti: izirst vai citādi iet bojā.

No cilts etnoss atšķiras ar darba ražīguma pieaugumu uztura ieguvē. Etnosā pārtikas ražotāji jau spējīgi uzturēt kārtas, kas pilnībā var nodarboties ar citiem amatiem. Šī, kvalitatīvā, izmaiņa populācijā paātrina arī tās kvantitatīvo pieaugumu. Atšķirībā no ciltīm, etnosa populācijai ir jābūt pietiekami lielai, lai tās cilvēciskās rezerves pietiktu vēsturiskam laikmetam atbilstošu kultūras funkciju pildīšanai.

Pirmatlatviešu cilšu attīstīšanās par etnosu nopietni veicināja varmācīgā kristietības izplatīšana Latvijā teritorijā. Pulcēšanās, vienalga vai tā bija baznīcās, vai savu pagānisko ritmu atzīmēšanas dienās un vietās, lika pamatus etnosa kopējai garīgajai kultūrai. Kristīgās baznīcas garīdznieka Mārtiņa Lute-

ra kristietības reformas, ar cilvēka tiešu, bez baznīcas starpniecības, satuvināšanu ar Dievu, spieda baznīcas vācu garīdzniecību meklēt ceļus, kā pagānu iedzimtajiem piekļūt pie “svētajiem rakstiem”.

Sākās vietējās valodas formēšana un garīgās literatūras tulkošana vietējo dialektā. Ar iknedēļu baznīcu draudžu kopā sanākšanām, dievkalpojumiem ar kopdziedāšanu, baznīcām bija sava loma latviešu kopības veicināšanai.

Vācu garīdznieki bija pirmie, kas sabiedriski organizēja latviešus. Teritoriāli vienkopus ap muižām dzīvojošie latvieši tika apvienoti draudzēs. Draudzei jau bija savs latviešu vecākais, kaut galveno vadošo lomu tajā spēlēja vācu mācītājs. Draudzei jau bija savs kopīpašums: baznīca, kapsēta, draudzes skola un saietu nams vai pat krogs. Draudzei bija arī savi brīvie līdzekļi, kuru avots un izlietošana lielākoties bija labdarība. Draudzes bija pirmās latviešu organizācijas – sabiedriskuma un pašorganizācijas skola. Kaut kāda daudzo draudžu kopēja pašorganizācija radās tikai atmodas stadijas beigās.

Tāpat latviešu garīgā kultūra daļēji iespaidojusies no vācu, nevis krievu kultūras. Kāpēc mēs, latvieši, to aizmirstam? Vācieši gan mūs pēra ar rikstēm, bet kā krievi masveidā neizveda no Latvijas vai pat fiziski neiznīcināja.

Latviešu etnoss nevarēja rasties bez kopēja iztikas avota, kas, bez šaubām, bija ar zemes bagātību izmantošanu saistīts darbs. Darba iemaņas un organizācija, kā arī to attīstība, etnosam ir vienotas. Lai latviešu cilti varētu uzskatīt par etnosu, pat kā tautu, tam ir jābūt savai savdabīgai materiālajai kultūrai savas iztikas ieguvei. Latviešiem kā zemkopju ciltij tā ir lauksaimniecība – savas etniskās dzimtenes, Latvijas, zemes auglības kopšana un tās produktu izmantošana uzturā. Šī nodarbe tad arī ir veicinājusi latviešu pasaulesuzskatu un garīgo kultūru.

Materiālā un garīgā dzīve ir attīstījušās vienlaicīgi. Var strīdēties, kura no tām ir vadošā etnosa attīstībā, taču faktu, ka bez materiālā nevar būt garīgais, apstrīdēt neviens nespēs. Izejot dažādas attīstības pakāpes, kaut kāda šo, faktiski vienas kultūras, divu atzaru savstarpējā atbilstība ir pastāvējusi – tādai bija jāpastāv, citādi tiktu bremsēta kopienas kopējā attīstība.

Turpmāk vēl...

LATVIEŠU TAUTAS LIKVIDĀCIJA – FINIŠA TAISNĒ?

Vilnis Eisters

Bijušais kuģa kapteinis

Latviešu tautas vēsture ir veidojusies nemitīgā cīņā par savas kādības saglabāšanu pret lielāko un spēcīgo kaimiņu tautu spiedienu, tiecoties līdzdarboties Eiropas, īpaši Baltijas jūras reģiona, politiskajos un kultūras procesos. Tagad mēs nu beidzot esam Eiropā. Bet, vai mēs savu kādību, esamību saglabāsim? Šķiet, pašlaik mums ir dota iespēja, saglabājot savu pliko dzīvību, doties trimdā...

Ceļš uz NACIONĀLU VALSTI

Mainoties zemes kungiem, nemainīgas vienmēr paliek svešo patriciešu privilēģijas un tiesības diktēt savus noteikumus uz latviešu zemes izmantošanu, latviešu tautas dzīves tradīciju iznīcināšanu. Apzināti radot latviešu tautai tādus dzīves apstākļus, kuri paredzēti tās pilnīgai vai daļējai iznīcībai. Latviešiem bieži nācies ciest dubultjūgu ar savu bālelīņu aktīvu piedalīšanos (viena no genocīda formām). Dzimtībušanu, kas Latvijā bija viena no necilvēcīgākajām Eiropā, veidoja Krievijas impēristi un vācu muižniecība. Vienlaikus jāatzīmē, ka vācbaltiešu klātbūtne bija tā,

jekta kļūstot par subjektu, no laktas par āmuru, krieviem bija nepieņemama – nepieņemams bija viedās tautas gara un kultūras mantojums. Līdz ar to sākas mūsu tautas Golgāta ceļš – ceļš, kuru cenšas izdzēst no civilizācijas vēstures atmiņas. To nedrīkst AIZMIRST!

Šodien jaunajai paaudzei vissliktākās zināšanas ir vēsturē. Jaunā paaudze neinteresējās par tautas traģēdiju. Viņi ar savu “gudrību” brauc dzīvei pa virsu kā nākotnei nolemtie vēstures mēsli. Viņi nesaprot, ka viņiem arī nāksies iziet savu “Golgāta genocīda ceļa posmu”. Neviens nav apturējis un notiesājis latviešu tautas “nāveklus”. Kāpēc, kam tas ir izdevīgi? Tikai tiem, kuri nav apmierinājuši savu dzīvniecisko apetīti iznīcināt šo senās kultūras mantinieku TAUTU. Tautai, kurai pienākas ne tikai Dziesmusvētku vienreizējums, bet arī uzkrātā unikālā vēstures pieredze, kā izdzīvot, saglabāt identitāti un pašcieņu (pašlaik tiek degradēta) neredzēti ilgas okupācijas un intensīvas kolonizācijas apstākļos.

LATVISKA NEATKARĪGA VALSTS latviešiem vienmēr ir bijusi vadzvaigzne svešinieku kundzības naktī. Vēsture nepārprotami rāda, ka nacionāli neatkarīga valsts ir tautas pašorganizācijas augstākā forma; tās zaudēšana pamattautu neaizsargātu pret kolizijām un traģēdijām. Valsts rīcības spējas zaudēšana atņem pamatnācijai arī iespēju pildīt savus pienākumus pret minoritātēm nacionālajā teritorijā, un tā ir bīstama visam pilsoņu kopumam, visiem valsts iedzīvotājiem. Nacionāli valstij ir

dzināšanas, nošaušanas, izsūtīšanu uz Sibīriju, trimdinieku gaitas... Sākās latviešu Nāves ceļš – ceļš, kuru iezīmēja varenā Krievijas impērija sabiedrībā ar Vācijas impēriju.

Nāveklū komandas skanēja “civilizēto” valodās: “DAVAJ! DAVAJ! LOS! LOS!” Desmit gadus vēlāk, 1915. gadā, “Davaj!” un “Los!” likās viens otram ūsās un bārdās. Tika izveidoti latviešu strēlnieku pulki, jo tā bija vieglāk izslepkavot latviešus, un karš visu “noraksta”. Strēlnieku pulki, lai aizstāvētu tēvu zemi (kura jau sen bija nolaupīta) pret gadsimtu vergturiem, pret Vācijas karaspēku.

Uz laiku it kā tika piemirsti rusifikatoru spaidi, soda ekspedīcijas, pletnes. Un atkal atjaunojās latviešu cerība uz gaišāku nākotni pēc kara “zem krievu nāveklā spārniem”. Sākās kārtējā latviešu lētticības un nepiedodama sistēmātiskā kļūda: cilvēciski uzticēties necilvēciskajiem latviešu tautas iznīcinātājiem. Tā tas turpmāk notika 1940. gadā, notika arī pēc Trešās atmodas un šodien, neveicot DDD.

Atspēriens latviešu tautas attīstībai

Krievijas un Vācijas impēriju sabrukums un rietumu demokrātisko valstu deklarētās tautu pašnoteiktības tiesības pavēra ceļu arī uz Latvijas neatkarību, uz brīvību latviešu tautai, iezvanot Otro atmodu. 1918. gada 18. novembrī tika proklamēta pirmā neatkarīgā nacionālā valsts latviešu vēsturē.

Jaunajai valstij ar ierociem nācās nosargāt savu valsti pret “triumvirātu”. Latviešus slepkavoja kā parasti – gan Vācijas militāristi, gan Krievijas monarhisti, šovinisti, boļševiki (tomēr jāatzīmē, ka viņiem bija izšķirīga nozīme cīņā pret monarhistiski šovinistiskajiem Krievijas “baltgvardiem”, kas pret mazo tautu patstāvības centieniem bija noskaņoti vēl naidīgāk nekā boļševiki).

Kara ārkārtīgi izpostītajā zemē divu gadu desmitu laikā Latvijā nebija iespējams izveidot vispārējās labklājības sabiedrību. Taču divdesmit gados, sevišķi pēdējā piecgadē, tika veikta latviskās vides sakārtošana un visi priekšnosacījumi latviešu tautas tālākai attīstībai un pastāvēšanai, saglabājot savas tradīcijas, valodu un identitāti.

Mazākumtautības, kuru īpatsvars bija aptuveni viena ceturtdaļa no Latvijas iedzīvotāju kopskaita, baudīja plašu kultūras un skolu autonomiju, mazākumtautībām bija savas partijas, deputāti pārstāvēja to intereses Saeimā. NEKUR pasaulē nebija radīti tik labvēlīgi apstākļi daudzietušajai žīdu tautai kā Latvijā: ekonomiskā, kultūras un skolu autonomija.

Kad Eiropā sākas nacistu “grautiņi” pret žīdu tautu, daudzas valstis atteicās uzņemt viņu bēgļus, tikai “fašists” Ulmanis viņus pieņēma kā “nelaimīgās” tautas pārstāvjus. Laikā, kad komunisti un nacisti flirtēja savā starpā, komunisti viņus izdeva nacistiem. Kāds viņu turpmākais liktenis – tas nav noslēpums.

Nepateicība – pasaules alga

Latviešu tauta atdeva mazo pirkstiņu “mazākumtautībām”, bet nepateicīgie sagrāba roku līdz elkonim un šodien jau piekērušies pie latviešu sirds, lai to izrautu un tā pārstātu pukstēt. Daudzas “mazākumtautības” šodien mums atgādina par tiem zelta laikiem, kad lētticīgi uzticējāmies “mitniekiem”, parādot cilvēcību. Kad Latvijas pamattauta – saimnieks – cenšas radīt sev labvēlīgus dzīves apstākļus, runāt savā namā dzimtajā valodā, to dēvē par “nacismu” un “fašismu”...

Latvijā attiecīgajos gados nacionālsociālistisko ideoloģiju pauda tikai kāda nenožīmīga vācbaltiešu grupa, bet pārējā sabiedrība, latviešu tautas vairākums, arī labēji orientētā iedzīvotāju daļa, pret Hitlera režīmu Vācijā un vispār pret vāciskumu bija noskaņoti NAIDĪGI. Savukārt komunisma ideoloģijas piekritēji pārsvarā bija meklējami mazākumtautību vidū, un vairāki žīdi ieņēma vienu no vadošajām pozīcijām Baltijas valstīs. Arī šodien vairāki soļo avangardā – uz latviskuma iznīcību, pret latviešu valodu un identitāti.

NĒ! NĒ! Un vēlreiz nē! Mēs latvieši neesam antisemitīti, rusofobi, mēs vienmēr esam bijuši toleranti pret citām tautām un valodām! Mums nav prātā kurināt naidu pret žīdiem, jo viņiem XX gs. ir saradušies tik daudz ienaidnieku, ka iepriekšējie gadsimti “nobāl”. Kāpēc? Kāpēc pasaules gudrinieki neredz, ka augšņi antisemitismam mēslo tādi žīdu izcelsmes “atkritēni” kā Ždanoka, Lindermans, Girss un vēl vesela kaujinieku rota, kas iet pret Latviju, pret latviešu tautas interesēm, gāzot virsū savus vēsturiskos mēslus? Lai paši atrisina šo miklu!

Mēs, latvieši, meklējam atbildi uz neizprotamo pretdarbību, kas vērsta pret latviešu tautas nacionālajām interesēm, valsti un neatkarību. Kāda iemesla dēļ žīdu izcelsmes ekstrēmisti gandrīz visos laikos ir nostājušies pret latviešu tautas interesēm? Latvijas valsts, politisko procesu un citāda veida iznīcību nesošas darbības priekšgalā? Viens gadījums – nesaprašana; divi – sagašanās; bet trīs un vairāk gadījumu – tā jau ir mērķtiecīga likumsakarība.

Turpmāk vēl...

PĀRKRIEVOŠANAS RĒGS

Lotārs Stūre

PSRS okupācijā politiski represēts latvietis

“VIŅŠ RUNĀJA LATVISKI”

Gadsimtiem atrodoties Kremļa jūgā, latvju tautai ir bijusi jānes smaga rusifikācijas nasta. Jau cara terorā tika izvērsta totāla pārkrievošana, pilnībā aizliedzot latviešu valodu. Skolā pat starpbrīdī bērni nedrīkstēja runāt dzimtajā valodā, citādi par sodu uzkāra kaklā kauna dēli “VIŅŠ RUNĀJA LATVISKI”. Arī pēc 1940. gada okupācijas pārkrievošana atkal turpinājās.

Pēc neatkarības atjaunošanas nenotika deokupācija, un visi kolonisti, kas, pārkāpjot Ženēvas konvenciju, tika nelikumīgi iesūtīti latvju tautas pārkrievošanai, palika Latvijā. Deokupācija ir normāls process pēc brīvības atgūšanas. Kolonisti tika patriekti ne vien no Āfrikas, bet arī no karu zaudējušo vāciešu okupētajām teritorijām.

Kāda ir okupantu un viņu pēcteču lojalitāte pret valsti, kas viņiem deva iespēju turpināt dzīvot turpat, nevis tikt izsūtītiem uz etnisko dzimteni, – to varēja vērot t.s. Valodas referendumā un priekā dzīrēs 9. maijā jeb okupācijas dienā. Tika parādīta pasaulei sarkanā fašisma mēra atdzimšana, tas, ka

sarkanie fašistu rikļu rāvēji un viņu pēcteči liksmo par Latvijas okupāciju. Daudziem no viņiem nav pieņemama mūsu neatkarība, tāpat latviešu valoda.

Okupācijas terorā latvju tautu tomēr pilnībā neizdevās pārkrieivot. Okupantu valodu potēja bērnudārzos un jau pirmajā klasītē bija tai papildus stundas. Bija aizgājis pat tik tālu, ka VDK spiegi, ievācot ziņas par mūsu ģimeni, uzzināja, ka neļaujam 1 un 3 gadus veciem bērniem mācīties svešo okupantu “riešanu”, un sāka mums draudēt...

Tagad okupācijā nepabeigto turpina arī LTV7 ar uzraugošā NEPLP svētību, kuras kā svešus dzeguzēnus baro no mūsu nodokļu maksātāju naudas. Tie var nesodīti atņemt raidlaiku latviešiem un to atdot tiem, kas šeit, Latvijā, dzimuši, mācījušies, bet naidā prot vien “nodziedāt” nodrillēto dziesmu: “Govriķe po ruski!”

Privileģēšana notiek laikā, kad latgalieši Krievijas pierobežā neredz latviešu TV un ir nolēmti rusifikācijai. Arī trimdiniekiem pastāvošā vara atļauj skatīt vien 5–10 procentus no valsts TV raidlaika. Bet kas gan pastāvošajai varai, LTV un NEPLP ir Latgales pārkrievošanai un trimdas asimilācijai nolēmtie? Kājslauķis?

Tagad piektās kolonnas pakalpiņi ir nolēmuši naudot novirzīt TV kanālam krievu valodā, sašķēlot Latviju divkopienā valstī.

Kaut kolonistiem ir pieejami simtiem Kremļa, ārzemju, tulkoto, arī pašmāju TV bez cenzūras un profesionālā kvalitātē veidoti raidījumi. Jautājums: kas skatīs šos jaunizveidotos cenzētos murgus? Ar šo lāča pakalpojumu tiks diskriminētas mazākuma tautības: lietuvieši, igauņi, livi, ukraiņi, baltkrievi un citi, uzspiežot tiem svešo pārkrievošanu.

Par to Valsts valodas centram (VVC) uzrakstīju iesniegumu.

VALSTS VALODAS CENTRS BEZ ZOBĪEM?

Valsts valodas centram un tā vadītājam Baltiņa kungam

Vēršos pie VVC novērst pretīgo **valsts valodas diskrimināciju**, ņirgāšanos par Satversmi un latvju tautas pamatvērtībām.

LTV7 jau ilgāku laiku veic noziedzīgu politiku, turpina okupācijas terora iesākto latvju tautas pārkrievošanu – to, ko okupanti neuzspēja. Tā sašķēlot sabiedrību divkopienā valstī. LTV7 kā dzeguzēnu baro par valsts nodokļu naudu, nelietīgi atņemot latviešiem paredzēto raidlaiku. Šis kanāls raida svešajā krievu valodā **bez latviešu subtitriem**, tā liedzot latvietim to savā tēvu zemē skatīties.

Piektās kolonnas labsajūtai ir izveidoti “Segogņa utrom”, “Segogņa vecerom”, “Tocki nad I”, “Bez obid”, “Licnoe gēla”, “Sirmais kulta ēdieni”, “Aktuālais jautājums”... Ar naidīgo pārkrievošanas propagandu tā tiek diskriminēti ukraiņi, baltkrievi, lietuvieši, livi, igauņi un citi, kuri privilēģijas nebauda.

Visām ārzemju valodas pārraidēm ir jābūt obligāti tulkotām valsts valodā, kaut subtitru veidā, bet tam *uzspļauj* LTV7.

Ko dara aklaiss uzraugs NEPLP? Varbūt priecējās par divkopienas valsts izveidi, latvju tautas pārkrievošanu, tā mīdot kājām Satversmi.

Lūdzu novērsiet šo nelietību un bargi sodiet kremliskos LTV un NEPLP.

Patiesā cieņā, **Lotārs Stūre**

Turpinājums 8. lpp.

kas ļāva Latvijai saglabāt saistību ar Rietumeiropas kultūru. Atšķirīgs stāvoklis bija Latgalē, kurā dominēja krieviskums, sekas vēl jūtamas šodien.

19. gadsimta 60. gados – kā Eiropas 1848. gada revolūcijas atbalss – sākās pirmā latviešu tautiskā atmoda, kad latvieši pirmoreiz apzinājās sevi par nāciju. Kā atbildi latviešu tautas centieniem Krievija izvērsa spēcīgu rusifikācijas vilni, sākās sistemātiska latviešu tautas iznīcināšana, kura turpinās vēl šobaltdien... Pirmajā Atmodā latvieši sāka veidot pasaules kultūras ūniku – Dziesmu svētkus.

Latviešu tautas nacionālā apziņa, no vēstures ob-

bīstami, ja tās teritorijā dzīvo minoritātes, kuras nāk no slepkavtautu vidus kā piektā kolonna.

Genocīda sākums

Starts LATVIEŠU TAUTAS GOLGĀTA un GENOCĪDA maršrutam tika dots 1905. gadā. Sociālā spriedze Latvijā, ko kāpināja nacionālie spaidi, kulminēja revolūcijas gaisotnē. Latviešu pašlepnuma āmurs bija jālikvidē. Revolūcijas karogā Latvijai brīvību neatnesa – sekoja Krievijas impērijas šovinistiskās dusmas, soda ekspedīcijas, ko atbalstīja vācu muižniecība, latviešu tautas paverdzinātāji. Latviešu tautas iepazīna masveida nāvessodus, spī-

GRĀMATAS ATVĒRŠANAS SVĒTKI
10. jūlijā plkst. 12:00 Latvijas Kara muzejā notiks **Jāņa Būmaņa** grāmatas **“Nacionālā pretošanās kustība dienvidaustrumu Latvijā no 1944. gada jūnija līdz 1956. gadam”** atvēršanas svētki.
Aicināti ir visi interesenti!

PĀRKRIEVOŠANAS RĒGS

Turpinājums no 7. lpp.

Vai iedomāsimies, ka tagad VVC ar likuma bardzību vērsīsies pret pārkrievošanas veicējiem par valsts valodas diskrimināciju?
Nē, saņēmu no VVC atbildi, kas atgādina pārkrievošanas atbalstīšanu, jo tā Valsts valodas likuma pārkāpumus nesaskatot. Piebilstot, ka likums atļauj netulkot tiešraides, ziņu un mācību raidījumus. Pieminētās pārraides gan tam neatbilst...
VVC atbildi apstrīdēju Tieslietu ministrijā.

LTV7 RAIDĪJUMI VEIC PĀRKRIEVOŠANU

Tieslietu ministrijai un tieslietu ministram Rasnača kungam

[...] No VVC atbildes izriet, ka tikai **tiešraidēm, ziņu raidījumiem un mācību raidījumiem nav jābūt** tulkotiem valsts valodā.

Bet raidījumi okupantu pēctečiem neatbilst šiem kritērijiem:

“SEGODŅA UTROM” ir **informatīvi izklaidējošs**; “TOCKI NAD I” ir **diskusiju**; “BEZ OBID” ir **aktuālās intervijas**; “LICNOE DELA” ir **informatīvi analītisks**; “SIRMAIS KULTA ĒDIENI” **nav tiešraide, ne ziņas, ne mācību raidījums**; ar “AKTUĀLO JAUTĀJĪMU” **ir tas pats**.

Visi minētie raidījumi veic pārkrievošanu un būtībā pauž naidu un vienaldzību pret latviešu valodu, un nelikumīgi netiek tulkoti valsts valodā.

[...]
Lai cik liela autonomija ir NEPLP, tomēr tā nedrīkst nīrgāties par Satversmi, Valsts valodas likumu un latviešu valodu.

Gaidīšu TM akcijas, lai kremļa pakalpiņi – valsts valodas nīdēji – tiktu ar bardzību sodīti un patriekti.

Patiesā cieņā,
Lotārs Stūre

VAI TAISNĪBA UZVARĒS?

Nesen saņēmu atbildi no Tieslietu ministrijas:
Tieslietu ministrija ir izskatījusi Jūsu 2015. gada 11. maijā un 5. jūnijā iesūtītās elektroniskā pasta vēstules par Valsts valodas centra Valodas kontroles Rīgas reģiona nodaļas atbildi uz Jūsu 2015. gada 10. aprīļa un 1. maija iesniegumiem, kurā norādīts, ka Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome (turpmāk – NEPLP) nekonstatē administratīvo pārkāpumu LTV 7 raidījumos, jo, saskaņā ar Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 28. panta ceturto daļu, raidījumi svešvalodā nav jānodrošina ar subtitriem, ja tie ir tiešās pārraides, ziņu raidījumi vai valodas mācību raidījumi.

Informējam, ka Tieslietu ministrija ir lūgusi NEPLP izvērstāk skaidrot konkrēto raidījumu būtību un to tulkojumu nepieciešamību. Pēc atbildes saņemšanas sazināsimies ar Jums, lai darītu zināmu iegūto skaidrojumu.

Izmantojot iespēju, norādām, ka Tieslietu ministrija augsti novērtē Jūsu ieinteresētību svešvalodu lietojuma legimititātē un valsts valodas saglabāšanā.

Ar cieņu,
Tieslietu ministrija

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV–1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Brīvību nevar nopirkt, tikai izcīnīt!

Turpinājums no 2. lpp.

Kāpēc ir vajadzīga LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJA?

Pirmkārt, okupācijas likvidācija ir jautājums, kuru, ja nevar atrisināt sarunu ceļā, ir jārisina ar aktīvu rīcību, izraidot no valsts, pirmkārt, tos, kas izrāda atklātu naidu un nepilda noteiktas sadzīves normas un oficiālos likumus. Te nevar būt runas, vai okupantiem kas patīk vai ne. Kur nu vēl nesamērīgi liels skaits, kas nebūt nav ekonomiskie vai politiskie bēgļi, bet militāri atvaļinātie virsnieki, turklāt daudzi nelikumīgi atvaļināti, kā piektā kolonna ar savām ģimenēm.

Liels skaits no izraidāmajiem ir nelabojami kriminālnoziedznieki, kurus bolševiki tālredzīgi pārvietoja uz Latviju, lai tad te tiek ar tiem galā. Tas ļoti spilgti atspoguļojas mūsu ieslodzījumu vietās, kur nospiedošā vairākumā ir krievvalodīgie. Turklāt pat režīma ierēdņi atzīst, ka galvenie nodokļu nemaksātāji ēnu ekonomikā ir tieši okupanti. Jāņem vērā, ka agresijas gadījumā pietiek ar dažiem provokatoriem, lai dotu iespēju agresoram

bā, ko diemžēl sev vēlāmā gultnē ievirzīja okupācijas varas režīms, izmantojot savas nesalīdzināmās iespējas un bezkaunīgu demagoģiju.

Šodien gandrīz netiek pieminēts fakts, ka Sarkanās armijas virsniekiem bija privileģētas tiesības izvēlēties savu nākamo dzīves vietu pa visu PSRS teritoriju (savdabīgs Šengenas vienošanās variants).

Tā rezultātā militāristi, kā apmāti, centās tikt ārā no savas *matuškas* uz Eiropu (vismaz dzelzs priekškara robežās), un tā nebija nekas cits kā Baltija, it sevišķi Latvija. Tam nolūkam tad arī bija stingri reglamentēta dzīvokļu piešķiršana jaunajos celtniecības rajonos un visur citur, ar orgāniem zināmu dzelzainu norādi, ka noteikts procents jauno dzīvokļu piešķirami tikai militārpersonām, pat tad, ja dzīvokļu celtniecība notika kooperatīvā veidā ar aktīvu pretendentu piedalīšanos celtniecības darbā. Šajā daļā uz dzīvokļiem nebija tiesības pat civilokupantiem, nemaz nerunājot par latviešiem.

Radot šādu “Šengenas” zonu, militāristi kā traki

Tieši šis apstāklis (okupācijas seku paliekas) latviešu tautas nākotnes izredzēm var būt nāvējošāks par jebkuriem kariem. Visi, kam ir acis vaļā, to redz un izjūt uz savas ādas ik stundu, ik dienu.

attaisnot savu rīcību, kas samulsina liberālu demokrātus un iesaldē radušos situāciju. Ko te vēl daudz runāt, ja tādu ir turpat puse valsts iedzīvotāju?

Valstis, kuru pārstāvji ciena savas valsts un tautas intereses, šos jautājumus uzskata par pašsaprotamiem un nepieļauj pat domu, lai tērētu dārgo laiku pārrunām, bet rīkojas nekavējoties. Laika novilcināšana tikai legalizē esošo absurdo situāciju, radot nepareizu priekšstatu pasaulē par patieso situāciju, ko tik ļoti pārdzīvo pat trimdas latvieši.

Ir laiks panākt, ka tiek atmaskota 4. maija režīma patiesā seja ārpus Latvijas robežām. Igaunija un Lietuva to jau zina. Tādēļ, ja būs ar cerībām loloti darbi, tos vajadzētu tulkot arī angļu un krievu valodā, kas varētu pārsteigt pat uz naudas balvām liktās cerības.

Katrā gadījumā tā ir ārkārtīgi vērtīga iniciatīva – saku to jau par agrāk rikotajiem Aivara Sluča un Aivara Gardas konkursiem un arī par tagadējo, jo kas gan cits, ja ne mūsu jaunatne, ir mūsu nākotne.

Vecajai paaudzei var pārvest daudz ko, tikai ne leģionāru, kureliešu un nacionālo partizānu pašreizējo ciņu, kuri, lai gan jau gados, bija arī visaktīvākie dalībnieki tautas Atmodā un Pilsoņu kustī-

centās nokļūt visvairāk tieši Latvijā, kur ir mazā Parīze, Rīga un Rīgas Jūrmala, ko tie vēl šodien nespēj aizmirst. Militāristu pieplūdums Latvijā bija pat tik liels, ka izvērstais, okupantiem domātais celtniecības vēriens nespēja apmierināt visus Eiropas kārotājus, un notika ne mazums vardarbīgu dzīvokļu sagrābšanu.

It īpaši tas bija sākumā, kad celtniecības kampaņa vēl nebija sākusies un vēl nebija atgriezušies visi bēgļi no Kurzemes, kuri nebija droši par savu tālāko likteni, jo viņi bija pilnīgi bez jebkādam tiesībām. Atgriezušies mājās, latvieši varēja tikai noraudzīties, ka viņu agrākajos mitekļos ērti ir iekārtojušies okupanti.

VAI NAFTU VAR TĀPAT BĀZT AUSĪS KĀ BANĀNUS?

Un vēl runājot par 4. maija režīma divainībām, manuprāt, arī Āfrikas migrantu jautājums tiek uzspiests mulķiem un tādiem kā Kārlis Streips. Ja jau viņu (ziemeļāfrikāņu) stāvoklis ir tik traģisks, vispirms ir jājauc, kur viņi ņem tos 7000 ASV dolāru, lai samaksātu vergu kontrabandistiem? Vēl 6000 eiro tiek maksāts par katru bēgļa uzņemšanu.

Kas ir tas dāsnais Sorosa fonds, kurš tik “pašaizliedzīgi” sācis rūpēties par to, lai jau tā asortos pārvērsto Eiropu padarītu par satelītu Āfrikai?

Tas viss notiek ar skaidru apziņu, ka ne traģiskie apstākļi ir tie, kas vilina uzcelt Leiputriju, jo briesmas uz jūras tiem ir daudz lielākas.

Streipam, kurš savā mūžā, šķiet, nav pieredzējis nekā traģiska, šie krievu pauninieku pieredzes apguvēji liekas tādi paši kā viņa vecāki, kuri bēga no bolševiku nagu maucējiem. Streips nav uzskatījis par vajadzīgu pat painteresēties par civilokupantu apbrīnojami līdzīgiem apstākļiem, kas tos kā siseņu barus vilināja uz toreiz bagāto Latviju? Toreiz nabadzībā un badā iedzītajam Krievijas proletariātam tā bija daudzkārt vairāk nekā Leiputrija.

Tikai aklais var neredzēt, ka viss notiek pēc viena un tā paša scenārija. Pēc Otrā pasaules kara ASV no Latvijas emigrējušo sabiedrības labāko daļu uzņēma kā Dieva dāvanu, kas tur pašreizēji stiprināja tās ekonomiku, aizpildot ekonomiskos robus ar savām neparastajām darba spējām – tālu pārsējot vietējos amerikāņus. Toties tādām prāta īpašniekam kā Streips liekas, ka viņa vecāki un visi pārejie tā laika bēgļi no Latvijas ir tieši tādi paši kā afrikāņi, kuri uzskata par apgrūtinājumu sūtīt bērnus skolā – pat tad, ja par to nav jāmaksā ne centa. Vai Streipa vecāki domāja tāpat? Liekas, ka nē.

Pie šāda secinājumu nonācu, izlasot K. Streipa skribelējumu “Brīvajā Latvijā” (Nr.38), kurā viņš mēģina iestāstīt, ka civilokupantu iesūtīšanā Latvijas teritorijā neesot bijusi ne kripatiņas brīvprātīguma. Tātad, viņaprāt, krievu civilokupantus tāpat kā latviešus, kurus lopu vagonos aizsūtīja uz Sibīrijas nāves nometnēm, iekārtoja izsūtīto latviešu mājokļos, ko tie “nelaimīgie krievi” nebija pat sapņos redzējuši. Pat pārtikas produktiem pārpildītos veikalus viņi uzskatīja par īslaicīgu kampaņu, kas sarakstota viņu jūsmīgai sagaidīšanai.

Streipam nav zināms arī tas, ka liela daļa iesūtīto okupantu bija ieslodzītie kriminālnoziedznieki,

kurus bolševiki, lai vai kā – tomēr uzskatīja kā uzticamākus par jebku-

ru latvieti. Katrs padomju cilvēks esot par galvas tiesu augstāk vērtējams nekā visizcilākais cilvēks kapitālistiskajā pasaulē... Bolševiki šos kriminālnoziedzniekus izvēlējās tādus, kam līdz soda izciešanai palicis viens gads. Pēc atbrīvošanas tie saņēma dzīvokļus bez rindas dzīvojamās mājās, ko lielākoties paši arī cēla, kad bija vēl zonā. “Politisko” viņu rindās nebija.

Cik noprotams, tagad arī mums neviens negrāsās prasīt, vai gribam pie sevis tādus, kas pieraduši dzīvot džungļos, noraut pa banānam un savu kailumu piesegt ar palmas lapu. Vēl vairāk, cik no šiem bēgļiem ir tie paši vergu tirgotāji, kuri dodas uz Eiropu atmazgāt iegūto kapitālu?

Kādā TV intervijā kāds bēglis klāsta, ka esot bezgala laimīgs, ka nevis paglābies no noslikšanas, bet nokļuvis Eiropā un varēs saņemt pabalstu vienā mēnesī tādu, kādu tas nerēdētu visā sava mūža garumā. Turklāt, ja visu būs notriecis jau vienā dienā, nākošajā dienā varēs protesta demonstrācijā demolēt veikalus...

Kāda šeit ir morāle? Šie afrikāņi būtu dzīvojuši ne sliktāk kā citi, kas pratuši saglabāt savu neatkarību. Tā ir nafta, kas dažiem par laimi, citiem par nelaimi, atrodas zemes dziļēs. Pavisam vienkārši un elementāri. Globalizācija liberalizācijas ietvaros ir izjaukusi ierasto kārtību, ar mežonīgo alkatību visur, kur vien tas ir viņu spēkos, nesot sev līdzī bēdas, nelaimi un postu, radot haosu un bezcerību, lai daži “cionas gudrie” tikai sev nodrošinātu bezrūpīgu un viņiem vien pieņemamu dzīvi labklājībā.

Bet ir arī citi viedokļi, kurus noslāpējusi nežēlīgā naudas diktatūra. Ir jānāk jaunam Pestītājam, kas izmēž no baznīcas naudas mijējus un atjauno patiesas, cilvēciskas vērtības – strādāt ne tikai sev, bet visai savai tautai!

Mēs nekad neesam karojuši to, kas ir citiem – ne naftu, ne citur kokos augošus augļus – iztiekam ar to, kas ir pašiem. Tikai globalizatori vedina uz pārmērībām, kas neatbilst iespējām – un spēj padarīt tikai nelaimīgus ar viltus ilūzijām.

Brīvībai ir tikai tāda īpašība, ka tā nav ne par naudu pērkama, ne pārdo-

dama – tikai izcīnāma.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
kods: LV40HABA0551034053378